

La revista de L'Institut Jaume I

cresola

Plaça de Manuel Sanchis Guarnier, s/n 12530 Burriana

Any 2007 Número 1 Publicació trimestral Preu 1€

Dipòsit legal CS-62-2007

ISSN (International Standard Serial Number) 1987-5388

CRESOLA és un nom eufònic, dolç, sona bé.

També és el nom d'una planta silvestre (*Arum italicum*) que creix espontàniament al nostre terme.

El medi sociocultural que encara ens envolta i que ens ha configurat el cervell des de ben xiquets es pot qualificar d'agrari.

Per tant, qualsevol herba -i la cresola ho és- n'és representativa.

Al mateix temps, resulta reivindicativa d'eixe enyorat medi agrari versus l'imperi de la rajola que hui ens amenaça.

Però aquesta no és una herba qualsevol. La **CRESOLA** caracteritza el bosc d'oms, l'omeda mediterrània, que és la vegetació natural potencial del terme de Borriana i de tota la plana litoral on actualment es cultiven -cada volta menys- majoritàriament diverses espècies de cítrics.

De fet, tampoc no és gens rar trobar la cresola als camps de tarongers com una mala herba més, que amb la seua presència de lata quina és la verdadera vocació natural del territori en què vivim.

En defensar-la, estem recordant i reivindicant el bosc ancestral on probablement es van establir els nostres avantpassats.

Nuestro amor no es hijo de la historia, y su única política es la indiferencia al tiempo. El amor no cambia con la alteración del tiempo, o si no, nunca ha habido amor. Son, pues, inútiles, las agendas y ayudas para nuestra memoria: olvido de ti en nosotros no cabe. Es verdad que admite alternancias de silencio para contener el dolor de tu ausencia, pero sobrevivirás en nuestros corazones y en nuestras palabras. Sí: donde más alienta la vida, que es en las bocas de los hombres, mientras haya hombres tú vivirás aquí contra el poder del tiempo. Nuestro recuerdo siempre estará contigo. Contra muerte y olvido avanzarás frente a la evidencia del tiempo. Y nuestras palabras se alzan en la esperanza de que tu remembranza no tenga término.

EN MEMORIA DE PILAR

cresola
La revista de les Joines

sumari

ANY 2007 - NÚMERO 1 - PUBLICACIÓ DIDÀCTICA

Direcció:

Inma Pascual

Equip de redacció i coordinació:

Juanma Fernández

Mar Garí

César Rubio

Col·laboren:

Juanber Beneyto
M. Dolores Burdeus
Gema Felis
Juanma Fernández
David Ferris
Mercedes Gallego
Cristian García
Concha Llop
Cris Morilla
M. José Palmer
Rosa Puchol
Joaquín Ramos
Roberto Roselló
César Rubio
Tomás Sendra
Fermín Silvestre
Silvia Yebra
Álex Zarco

Laia Calatayud
Judith Campayo
Santiago Claramonte
Gema Egea
Marc Jarques
Àngel Lin
Anna Mateo
Victoria Morgade
Maria Piqueras
Isabel Puig
Xoana Rodríguez
Sara Roig
Mercé Ros
Mar Salas
Eva Sifre
Tania Torres
(Olga, Elena, Cristina de 2 ESO A)

Disseny i maquetació:

Mar Garí Palau

Editada per:

Institut d'Ensenyament Secundari JAUME I
Plaça de Manuel Sanchis Guarner, s/n
12530 Burriana (Castelló)
Tel/Fax 964 510 425
12000704@centres.cult.gva.es

Dipòsit legal:

CS-62-2007

ISSN:

1887-536X

Revista didàctica

cresola no compartix
necessàriament les opinions
expressades pels seus
col·laboradors i col·laboradores

Ven, acércate, estrenamos biblioteca

Mercedes Gallego-Concha Llop-Joaquín Ramos, pàgina 4

La isla del tesoro de Robert Louis Stevenson

Gema Egea, Laia Calatayud, pàgina 5

Panoràmica de les llengües minoritzades europees

Maria Dolores Burdeus, pàgines 6-7

Euro-scola: una experiència didàctica

Fermín Silvestre, pàgina 8

Aula virtual del IES Jaume I

Cristian Jorge García Marcos, pàgina 9

Moodle / Mesures contra els virus

Gema Felis Fandos, pàgina 10

GNU/Linux, un sistema operatiu lliure

Silvia Yebra Espinosa, pàgina 11

Les sèries, enemics o aliades?

Juanber Beneyto Fayos, pàgina 12

Tecnociencia y valores: la racionalización de la sociedad

Álex Zarco Rodas, pàgina 13

Immigració i escola

Rosa Puchol Abella, pàgina 14

Vencer el miedo, crecer y superarse sólo es cuestión de valor

Juanma Fernández Moreno, pàgina 14

Experiència didàctica professors-alumnes

Crisóstoma Morilla, pàgina 15

Entrevista a Encarna Sanjuán

Xoana Rodríguez, pàgina 15

Recull de respostes divertides i curioses del professorat

Cris Morilla, pàgines 16-17

Última parada: Selectivitat

M. José Palmer, pàgina 18

L'experiència de tres alumnes

Olga, Elena i Cristina 2 ESO A, pàgina 19

Cambio del colegio al instituto

Mercé Ros Sanjuán, pàgina 19

Cartas de amor

Isabel Puig, Tania Torres, Sara Roig, pàgina 20

Els escolars de Les Alqueries continuen en barracons

Eva Sifre, pàgina 20

Primera jornada de convivència

César Rubio Capella, pàgina 21

Creació literària

Judith Campayo, A. Mateo, V. Morgade, M. Piqueras, etc., pàgina 22

Héroes de papel

David Ferris, pàgina 23

CÒMIC: Invasió a la Terra

Àngel Lin, pàgines 24-25

Crítica cinematogràfica

Marc Jarques, Mar Salas, Santiago Claramonte, pàgines 26-27-28

Aula de lectura: potenciar el plaer de llegir

Rosa Puchol Abella, pàgina 29

Estudi botànic de l'estany de la Vila (Borriana)

Roberto Roselló Gimeno, pàgina 30

Autèntiques ...com la vida mateixa...

Tomás Sendra Mut, pàgina 32

Per què “cresola”?

ROBERTO ROSELLÓ GIMENO, Biologia

Que per què hem triat aquest nom per a la nostra revista? Vos podríem donar una llarga llista d'arguments -ahí en van nou- i, amb tot i això, no convèncer-vos. Anem a intentar-ho:

1- *Cresola* és un nom eufònic, dolç, sona bé.

2- També és el nom d'una planta silvestre (*Arum italicum*) que creix espontàniament al nostre terme. El medi sociocultural que encara ens envolta i que ens ha configurat el cervell des de ben xiquets es pot qualificar d'agrari. Per tant, qualsevol herba -i la *cresola* ho és- n'és representativa.

3- Al mateix temps, resulta reivindicativa d'eixe enyorat medi agrari versus l'imperi de la rajola que hui ens amenaça.

4- Però aquesta no és una herba qualsevol. La *cresola* caracteritza el bosc d'oms, l'omeda mediterrània, que és la vegetació natural potencial del terme de Borriana i de tota la plana litoral on actualment es cultiven -cada volta menys- majoritàriament diverses espècies de cítrics. De fet, tampoc no és gens rar trobar la *cresola* als camps de tarongers com una mala herba més, que amb la seua presència delata quina és la vertadera vocació natural del territori en què vivim. En defensar-la, estem recordant i reivindicant el bosc ancestral on probablement es van establir els nostres avantpassats.

5- *Cresola* és també un nom local de planta. Tot i que vivim en un món rural -"rural" no vol dir "ruquerol", en sentit despectiu- els nostres costums socials han canviat acceleradament, i en conseqüència els més jòvens desconeixen bona cosa de paraules valencianes que encara estaven plenes de vida no fa molt, quan fluïen amb naturalitat de boca en boca entre els nostres iaïos. "*Cresola*" és una més de tantíssimes paraules en imminent perill d'extinció, irreversiblement condemnades per sempre més al somni etern dins de les pàgines d'un diccionari, com una palometa punxada en un insectari. De vegades, ni això. Fent-li els honors d'utilitzar-la per a la capçalera, volem honrar totes les altres i, de passada, revitalitzar-la en allò possible.

6- El nom d'aquesta espècie vegetal recorda el seu paregut amb el cresol, un vell artifell que en l'actualitat han aconseguit fer desaparèixer de les nostres vides les bugies de cera i les bombetes elèctriques de Thomas A. Edison. En qualsevol cas, un cresol servia per a fer llum: podríeu trobar millor metàfora per a una revista?

7- La *cresola* és una planta útil, medicamentosa, però també verinosa: s'ha utilitzat per a fer unguents i micapans per a curar diverses afeccions de la pell (quiribasses, cremadures, etc.), però és ben perillosa per via digestiva. En realitat tota la planta, i en

Arum italicum (cresola).

especial els seus fruits de color roig escarlata, molt cridaners, són tòxics. Per tant, atés que estem en un centre educatiu, la *cresola* ens pot servir també de paràbola moral: cal apropar-se a la natura amb respecte, ja que fins i tot les plantes silvestres no són tan innocents com pareixen: cal conèixer-les per tal de conviure-hi sense riscos.

8- Els verins en realitat li servixen a la *cresola* per a defensar-se dels seus depredadors naturals, i qui sap si també d'altres bestioles. En texts farmacològics medievals llegim sobre la *cresola* que: "...extermina con su humo toda clase de serpientes, especialmente los áspides". Si algú dels lectors patix d'herpetofòbia, ja no li caldran més arguments.

9- La seua inflorescència és una admirable trampa pol·linitzadora dissenyada per als insectes, una autèntica meravella de la biologia. Però això ho explicarem... al proper número.

Ven, acércate, estrenamos biblioteca

MERCEDES GALLEGO - CONCHA LLOP - JOAQUÍN RAMOS

Coordinadores de la biblioteca

La nueva biblioteca, aunque con tan sólo dos años de andadura, ya se ha convertido en uno de los espacios más solicitados y emblemáticos del centro. Cuando se propuso cambiar la biblioteca en la distribución que actualmente presenta, sabíamos de la carencia que suponía para el instituto no disfrutar de un espacio abierto a los libros y a la lectura, pero no intuíamos la magnífica aceptación que iba a tener entre los estudiantes, sobre todo entre los más jóvenes. Hoy disponemos de una biblioteca escolar moderna, que intenta poco a poco estar acorde con los tiempos que corren y que pretende satisfacer las necesidades de todo nuestro alumnado.

No ha sido una tarea fácil disponer en las estanterías la gran cantidad de libros que suponen cuarenta años funcionando como instituto de bachillerato y, actualmente, también de educación secundaria. Sin embargo, ha sido gratamente reconfortante la tarea de ordenar las lecturas. Nuestra biblioteca dispone al servicio de sus usuarios de esos libros, insólitamente olvidados, pero que gusta, de tanto en tanto, saber que existen, que han sido escritos. Pero, ahora, conviven con colecciones de libros de un mismo color (acorde con un mismo nivel) de tapas brillantes y texturas diversas que intentan, ante todo, atraer la atención. Y, todos ellos ordenados alfabéticamente, lo que permite observar en un golpe de vista si está ese libro del que hemos hecho o hemos oído la referencia; además de permitirle al novel lector recrearse en las estanterías y ser autosuficiente en la búsqueda de la lectura precisa.

Y es que la biblioteca día a día va viendo ampliados y actualizados sus fondos bibliográficos. Por un lado, gracias a la colaboración del AMPA, la biblioteca dispone de las lecturas obligatorias de todas las materias, lo que permite al alumno acceder al libro recomendado sin la obligación de tenerlo que comprar. Por otro lado, se han adquirido las últimas novedades en cuanto a narrativa en castellano y valenciano, con la intención de satisfacer asimismo

las expectativas del profesorado. En este sentido, también se reciben periódicamente diferentes revistas, tanto de carácter científico e informativo como de índole juvenil, que permiten descubrir la lectura no sólo como vía al conocimiento sino como una opción más de ocio e información entre el alumnado.

Ahora bien, como biblioteca escolar del siglo XXI también se ha pretendido poder poner al alcance de toda la comunidad educativa los últimos avances tecnológicos y hacia este objetivo se han destinado grandes esfuerzos. En la actualidad disponemos de tres ordenadores, conectados a Internet que son utilizados diariamente por los alumnos durante las horas del patio. Además, la biblioteca dispone de un cañón fijo de proyección del que pueden aprovecharse los profesores en sus clases y que permite utilizar la biblioteca como aula específica. Y es también ésta una de sus actuales funciones, puesto que como aula de actividades selectivas dirigidas a alumnos de cursos superiores ha albergado conferencias, recitales y exposiciones en Power Point; consolidándose como uno de los usos más interesantes en el futuro.

En este sentido, siempre con el objetivo de dinamizar este espacio y animar a nuestros alumnos a la lectura, se han realizado otras actividades dirigidas a este fin. Este curso, la biblioteca se ha convertido en aula específica de la optativa de 2º de ESO "Metodología documental". Esta optativa ha sido diseñada con el propósito de iniciar a los alumnos más jóvenes en el funcionamiento de la biblioteca: desde la ordenación y búsqueda de los libros hasta la confección de su ficha bibliográfica. Asimismo, para celebrar el día del libro, se organizó en la biblioteca el "Intercambio de libros". Esta actividad tuvo una gran acogida entre los alumnos del primer ciclo, intercambiándose más de un centenar de libros entre los alumnos de 1º y 2º de ESO.

Pero, pese a las iniciativas que ya se han llevado a cabo es mucho el camino que queda por recorrer. En primer lugar, hay que fomen-

tar aún más el uso de la biblioteca entre los alumnos, sobre todo los alumnos más mayores. Se deberían aunar esfuerzos para que la biblioteca deje de albergar clases ajenas a ella como aula específica y se pueda ampliar el horario de uso como lugar de estudio. Encontramos a nuestros alumnos de primero y segundo de bachillerato, estudiando en la cafetería, cuando su instituto dispone de un lugar más apropiado. Además, recordemos que asisten alumnos que no cursan todas las materias y que tienen horas libres entre sus clases. Asimismo, cabría replantear nuevas actividades dirigidas justamente a los estudiantes de bachillerato y ciclos, puesto que son los grupos que están menos habituados a beneficiarse de la biblioteca. También se debería hacer un esfuerzo por fomentar el uso de la biblioteca entre los profesores. En este sentido, informatizar los fondos bibliográficos se plantea como una misión costosa que ocupará la mayor parte del esfuerzo en cursos venideros. De igual modo, debemos plantearnos el seguir trabajando en la dinamización de su uso y en la elaboración de un plan de animación a la lectura con actividades escolares y extraescolares que induzcan a nuestros alumnos al placer de la lectura.

En conclusión el IES Jaume I dispone de una joven biblioteca con solera, que intenta atender las necesidades de esta nueva etapa educativa.

La isla del tesoro

de Robert Louis Stevenson

Gema Egea, 1 ESO A

De todos los libros que me he leído a lo largo de este curso el que más me ha gustado es *La isla del tesoro*, porque cuando empecé a leerlo me pareció muy interesante y me intrigó hasta el final, para saber que es lo que sucede con el tesoro. Yo animo a las personas que no lo han leído a que se lo lean porque es un libro muy bonito e interesante, les encantará.

Es una historia de aventuras narrada por el joven Jim Hawkins (el protagonista), y todo empezó cuando por casualidad se encuentra el mapa de un tesoro con las indicaciones del lugar donde se halla, y sin pensárselo dos veces, se lanzó a la aventura con una tripulación, en la Hispaniola (el barco), dirigiéndose a la isla. Allí encontraron a Ben Gunn, un hombre al que abandonaron en la isla y vivía allí desde hace mucho tiempo; él era quien encontró el tesoro y lo escondió. Cuando regresaron a sus casas no lo hizo la tripulación completa sino sólo cinco porque los otros habían muerto en la aventura. Así los cinco supervivientes se repartieron el dinero del tesoro entre ellos y cada uno siguió su camino.

A lo largo de la historia aparecen muchos personajes y lugares, descritos magistralmente por el autor, pero casi toda la historia se desarrolla en el lugar principal, la isla.

Lo que más me ha gustado del libro es cuando encuentran el tesoro y se lo reparten entre los honrados y buenos que se lo merecían. Lo que menos me gusta es cuando se mataban unos a otros peleándose o se conseguían el tesoro.

Laia Calatayud, 1 ESO B:

entrevista a dos lectores con opiniones muy dispares

1.-¿Qué te parece la novela *La isla del tesoro*?

A.- Un rollo, es demasiado larga y me perdía.

B.- Interantisima. Muy entretenida, no podía dejar de leerla.

2.-¿Qué te parece el personaje de Jim Hawkins?

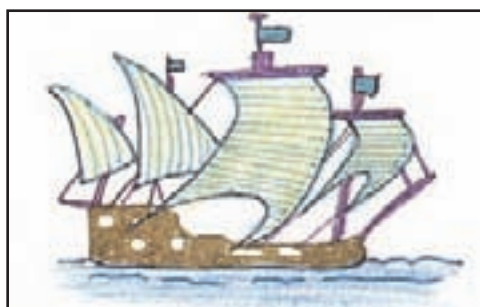
A.- Al principio un poco memo y después, espabilado.

B.- Es un personaje muy interesante que va creciendo con la historia.

3.-¿Te gustan las historias de piratas?

A.- Me gustan más en película.

B.- Me encanta leer historias de piratas y de acción. En este libro los buenos son muy buenos y los malos son muy malos.

4.- ¿Qué personaje te gusta más?

A.- El capitán Flint (el loro de John Silver "el largo"), Perro Negro y el ciego Pew, a quien casi podía olerles.

B.- Cada uno en su sitio todos son excepcionales. Los piratas Billy Bones y John Silver "el largo" que los dos reciben la mota negra. El capitán Smollet que tenía un profundo sentido de la responsabilidad. Los buenos del Doctor Livesey y John Trelawney. Y, también, Ben Gunn que fue abandonado por otros piratas en la isla y luego, ayudará a éstos. Y finalmente, el personaje de Jim Hawkins, quien será sincero y fiel hasta el final.

5.- ¿Qué te ha gustado más del libro?

A.- El principio y cuando va a Bristol

B.- La estancia del capitán Billy Bones (el viejo lobo de mar), en la posada de Jim. También, el momento cuando Jim, desde dentro del barril de manzanas, oye a John "el largo" hablar con otros piratas para hacerse con el barco, una vez el tesoro estuviera a bordo.

Panoràmica de les llengües minoritzades europees

M. DOLORES BURDEUS, Francés

La Unió Europea va celebrar en 2001 l'any europeu de les llengües, com a colofó a un seguit d'iniciatives polítiques que pretenien catalogar i posar en valor una de les seues senyes d'identitat més evident: la riquesa lingüística del seu territori. De fet, Europa ocupa una posició capdavantera al món en relació a la protecció de les minories, recollida especialment a la Convenció Europea de Drets Humans (1950), que conté una prohibició general contra la discriminació. Més recentment, cal considerar la "Carta Europea de les Llengües Regionals o Minoritàries" (1992), que va ser signada per molts dels estats membres del Consell d'Europa. Amb la darrera ampliació europea a 27 països, l'Europa de les llengües ha vist créixer considerablement el nombre de cultures que la formen. Aquesta nova situació fa preveure una integració de totes les llengües europees oficials (amb igualtat de condicions, en teoria) a les estructures de la Unió i als seus òrgans de govern, però... en quina situació quedaran les llengües no oficials, les llengües sense estat o llengües minoritzades?

De les 26 llengües minoritzades d'Europa, 15 són romàniques (llatí, aragonès, asturià, català, cors, francoprovençal, friülès, gallec, judeoespanyol, ladí, mirandès, occità, picard, retoromànic, sard) i 11 no romàniques (bretó, caixubi, còrnica, euskara, frisó, gaèlic, gal·lès, jiddisch, romaní, saami, sòrab).

Si a aquesta situació sumem les 23 llengües oficials dels països membres de la Unió Europea, ens farem una idea del plurilingüisme europeu, que és una de les senyes pròpies d'identitat. Val a dir que no es consideren ací les llengües dels immigrants recents, que tenen cada vegada més importància però que no han compartit història geogràfica comuna amb les llengües pròpiament europees. Al costat d'aquestes minories, hi ha també les que es troben desplaçades (per motius històrics) del territori d'origen de la llengua.

Més enllà de la seua riquesa cultural inestimable, les llengües regionals i minoritàries són les indiscutibles protagonistes de l'augment de les tendències regionalistes i federalistes a molts països europeus. En efecte, moltes comunitats anomenades bilingües han patit al llarg de la seua història social situacions de diglòssia, es a dir, han anat

veient com els espais habituals de la llengua pròpia eren ocupats per l'altra llengua veïna. En algunes ocasions, aquestes situacions s'han pogut corregir, però en altres han provocat el bandejament quasi definitiu de la llengua situada en inferioritat de condicions. En aquest cas es fa més palesa la necessitat de polítiques lingüístiques protectores i compensadores, que no poden improvisar-se, sinó que han de constituir la base de planificacions lingüístiques a mitjà i llarg termini. En cas contrari, es podran produir moviments socials reivindicatius que tornaran a desestabilitzar l'estatus d'algunes llengües, però que potser no aconseguiran nivells d'oficialitat o de cooficialitat justos i estables. A hores d'ara ningú no dubta que certes planificacions lingüístiques han aconseguit millorar l'estatus de certes llengües, i per descomptat, han col·laborat en l'evolució de les societats; així, cal recordar el cas de la implantació de l'alfabet llatí a Turquia, o la resurrecció de l'hebreu a Israel.

D'altra banda, la Unió Europea és un model pel que fa als drets lingüístics dels seus ciutadans. Com a entitat política plurilingüe, totes les llengües oficials dels seus estats membres són també llengües oficials de l'UE, i aquesta igualtat de drets lingüístics és molt important des d'un punt de vista polític, i també psicològic, en especial per als estats membres petits. Gràcies a aquest tarannà tan especial, conseqüència directa de les arrels multiseulars compartides, alguns conflictes lingüístics han trobat o estan trobat solució, però també servirà sens dubte per a solucionar tota una bateria de nous conflictes de caire lingüístic procedents de les conseqüències de la desintegració de l'antiga URSS. A tall d'exemple, cal considerar la minva d'oficialitat del rus a les repúbliques bàltiques, on els parlants d'aquesta llengua són més de la meitat de la població, així com el trauma bèl·lic i el repte integrador dins de l'UE dels blocs ètnics de Lugoslàvia.

La diversitat de problemes i situacions patits per les 26 llengües minoritzades europees no ens impedeix ser testimonis de moltes semblances entre elles, normalment marcades per històries paral·leles i, més recentment, per polítiques reivindicatives i esforços normalitzadors que estan canviant el panorama lingüístic europeu.

Així per exemple, el llatí no es limita exclusivament a ser reconegut com a llengua mare de totes

les altres de branca romànica, sinó que gaudeix de l'oficialitat de l'Església al si de la Ciutat del Vaticà; a més, algunes veus del Parlament Europeu la propugnen com a llengua oficial de l'UE, i d'altres, coneixedores de la seua flexibilitat, la consideren idònia per a expressar els termes en informàtica.

L'aragonès, arraonat actualment al sud dels Pirineus en forma de parlars o varietats fragmentades, lluita per unes propostes de normalització que porten a la pràctica les lleis autonòmiques d'Aragó en matèria de política lingüística.

El cas de l'asturià ens confirma que la seua vitalitat era absoluta fins el segle XIX, sense exclusions relacionades amb les classes socials; actualment no obstant, la llengua intenta sobreviure gràcies a l'escat de la literatura pròpia dels dècenns 1970 i 1980, amb allò que s'anomena Surdimientu.

El català és, potser, la llengua millor situada, la menys minoritzada de totes, però no cal oblidar els problemes lligats a alguns intents secessionistes i els desequilibris territorials; això no obstant, una ullada ràpida per Internet ens forneix la demostració de la seua bona salut, producte de reivindicacions oportunes i de polítiques assenyades en la majoria dels seus territoris.

El cas del cors ens mostra que un conflicte entre les noves activitats i concepcions econòmiques del segle XIX i la pèrdua de l'agricultura local tradicional pot provocar una ruptura de l'equilibri econòmic, cultural i social, com va passar a l'illa de Còrsega, afectant la vida política i propiciant l'origen de moviments nacionalistes.

El francoprovençal representa la família gal·loromànica més petita, i es pot considerar una llengua oblidada, que no s'estudia a l'escola ni a la universitat de cap regió dels tres països on es parla: França, Suïssa i Itàlia; les úniques regions on hi ha militants que volen introduir-la a l'escola són Savoia i la Vall d'Aosta. El friülès, situat geogràficament entre Itàlia i Suïssa, pròxim al Venet, té una història de fractures que impedeixen la seua unitat lingüística; malgrat la seua riquesa i tradició literària, intenta sobreviure per mitjà de l'escolarització, en un medi on el lector és, per necessitat (idealment i culturalment) italià.

La situació de la llengua gallega sembla trobar-se en una contradicció: disposa dels mitjans per aconseguir una normalització plena, però els estu-

dis sociològics indiquen una disminució notable de la capacitat de parlar gallec a mesura que s'ascendeix en l'escala social i, a la inversa, indiquen una disminució de la capacitat de llegir-lo i, encara més d'escriure'l, a mesura que es descendeix en l'escala social. El judeoespanyol, llengua dels jueus expulsats de la Península al segle XV, ha patit i pateix un perillós procés de desaparició: primerament per la seua substitució pel francès, i ara per la influència del propi espanyol, que "corregeix" entre els seus parlants la fonètica i el lèxic propi. El terme *ladí* (*ladí brissí-tirolès*, de Bressanone-Brixen) designa una minoria ètnica de la cadena alpina, situada al cor de les Dolomites; com a llengua neollatina derivada del llatí vulgar, destaca pel seu arcaisme considerable, i es troba en un procés d'estandarització que ha fet augmentar el nombre de parlants.

El mirandès, implantat en una àrea geogràfica de vora 500 km² que comprèn el municipi portuguès de Miranda do Douro i una part del de Vimioso, al costat de la frontera amb Espanya, es constitueix com una de les actuals supervivències del molt fragmentat grup neo-llatí astur-leonès; la seua escolarització no sembla suficient per a traure'l dels límits de l'extinció. L'occità, parlat fins al segle XVIII a bona part del sud de França, ha patit un fort retrocés des d'aleshores, conseqüència directa de la concepció centralitzadora propiciada per la Revolució Francesa; després del felibritge (1854) i de l'obra literària de Frederic Mistral, el drama de l'occitanisme és haver cregut en un canvi de mentalitat i d'esperit de l'Estat francès, haver pensat en la possibilitat d'una regionalització de les estructures dins d'aquell marc polític.

El picard, de la regió històrica de Picardia, és una llengua d'oïl (és a dir una llengua gal·loromànica del nord de França i d'una part de Bèlgica) a partir de la qual es va elaborar el francès estàndard, però que va quedar sotmesa pel prestigi i la institucionalització del francès; la seua història recent és la d'un reconeixement difícil. El retoromànic (o simplement romanx, o grisó) és una llengua d'origen neollatí, que ha evolucionat des de l'ocupació romana en l'any 15 aC sota la influència del substrat anomenat rètic, a la regió dels Grisons, dels Dolomites i del Friül a Itàlia; l'estàndard grisó *rumantsch grischun*, creat en 1982, li ofereix moltes possibilitats de projecció i pervivència.

La llengua de Sardenya, el sard, pateix una subdialectalització sorprenent; llengua considerada en perill d'extinció per la UNESCO, es troba en un procés d'estandarització esperançador que pretén

corregir la diglòssia sard/italià (el sard s'utilitza fonamentalment en els contextos altament informals i l'italià en contextos formals i informals).

Dins del bloc de les llengües no romàniques, considerem primerament el cas del bretó, el renaiement del qual prové d'una escolarització encetada en 1977 per les escoles Diwan (amb només unes desenes d'alumnes); actualment, el 70% dels "bretonants" viuen a les ciutats, el que ha deslligat la llengua de la seua única "pervivència rural".

El caixubi és la llengua d'un poble de Polònia que ha exercit de frontera lingüística nord-estlava i alemanya, però que no ha aconseguit mai una autonomia política; en l'actualitat lluita per crear un estàndard literari i aconseguir un estatus polític.

El còrnica actual, que forma part de la família cèltica, és una llengua "revifada", que es va parlar "naturalment" fins al final del segle XVIII; hi ha però una petita minoria de parlants que han après la llengua de menuts, ensenyats deliberadament pels seus pares en un esforç per crear una nova generació de "parlants natus".

L'èuscar (o llengua basca), parlat per prop de 800.000 euskalduns (parlants de l'èuscar) ha aconseguit invertir la tendència cap al monolingüisme castellà, sobretot als territoris del sud dels Pirineus; els resultats de les polítiques lingüístiques i de l'escolarització fan preveure l'establiment d'un bilingüisme pràctic a mitjà termini.

El frisó es localitza sobretot a la província de Frísia, una de les dotze que formen el Regne dels Països Baixos; els perills per a aquesta llengua han estat la forta emigració dels seus parlants (durant els decennis de 1950 i 1960) i la posterior immigració d'estrangers; malgrat ser una comunitat de parla ben homogènia (tots comprenen les diferents varietats dialectals), el seu repte és l'actitud passiva dels parlants front a la globalització.

El gaèlic, la llengua d'Escòcia, ha aconseguit remuntar el seu ús gràcies al lligam amb el moviment per l'autonomia escocesa; els recursos públics i institucionals per a conservar el gaèlic s'han centrat en l'educació i en els mitjans de comunicació, sobretot en la televisió i la radiodifusió.

Amb els seus quinze segles d'història, si el gal·lès vol sobreviure ha d'assumir el seu estatus de llengua minoritària en un entorn urbà dependent de l'educació i no de la família per a ser transmès de generació en generació.

Dintre dels molts idiomes o dialectes que crearen els jueus durant la seua diàspora, el jiddisch és el que ha tingut més parlants, difusió, producció

escrita i repercussió de diversa índole; encara que el *modus vivendi* dels seus parlants va desaparèixer amb la Segona Guerra Mundial (en poblacions d'Alemanya, Lituània, Rússia, Polònia, Txecoslovàquia, Hongria i Romania), la seua presència no s'ha esborrat de l'Europa actual.

La llengua romaní (o llengua dels gitanos) prové de les llengües indoàries septentrionals; si bé el major nombre de parlants es localitza a Europa oriental, la presència cultural dels vora 10 milions de gitanos és ben present a gairebé tots els països europeus, amb diferents graus d'ús de la llengua, en molts casos aportant unitats lèxiques a d'altres llengües majoritàries (especialment a l'anglès i a l'espanyol). La llengua saami (de la família finougàrica) és parlada per unes 80.000 persones a Lapònia, i té un reconeixement parlamentari a Noruega, Suècia i Finlàndia. La seua pervivència dependrà en gran mesura del manteniment dels seus hàbits culturals i de l'aïllament de les societats occidentalitzades. El territori lingüístic autòcton del sòrab, Lusàcia, es troba enmig d'una zona de parla alemanya als estats federats de Brandeburg i Saxònia de la República Federal d'Alemanya; la política lingüística aplicada al sòrab és insuficient i deriva en un retrocés considerable pel que fa al bilingüisme actiu.

En definitiva, són moltes les dificultats que les llengües minoritzades hauran de superar si volen perllongar la seua existència al si de la societat europea. Si bé és veritat que el fenomen de la mundialització (sobretot si va lligat a l'ús exclusiu de l'anglès) pot suposar un entrebanc per a aquestes llengües, també és veritat que les tecnologies de la informació i de la comunicació ofereixen moltes oportunitats i eines de recuperació, manteniment i difusió. En la mesura que les autoritats polítiques de cada Estat (i de cada regió) siguin conscients que cada llengua reflecteix una visió del món i un estructuració social particular, estarem en el camí correcte. En tot cas, els parlants de cada llengua seran els darrers responsables del propi futur.

Bibliografia

BURDEUS, M.D. i J. VERDEGAL (eds.) (2005): Europa parla (I). Llengües romàniques minoritzades d'Europa, Borriana, Agrupació Borrianenca de Cultura / Universitat Jaume I, Anuari. Revista de recerca humanística i científica, 16.

GUZMÁN, J.R. i J. VERDEGAL (eds.) (2006): Europa parla (II). Llengües no romàniques minoritzades d'Europa, Borriana, Agrupació Borrianenca de Cultura / Universitat Jaume I, Anuari. Revista de recerca humanística i científica, 17.

<http://europa.eu/languages/es/home>
<http://www.uoc.es/euromosaic/web/homect/index2.html>

Euro-Scola: una experiencia didáctica

FERMÍN SILVESTRE, **Economía**

¿Quién me lo iba a decir? Hace años comenzamos casi por curiosidad una actividad mitad entretenimiento y mitad aprendizaje... Ya han pasado cuatro años y la satisfacción de la experiencia no ha decaído. Es más, se presenta cada año un nuevo reto y se recibe con más entusiasmo.

Me refiero al juego-concurso EURO-SCOLA que, organizado por la Oficina del Parlamento Europeo en España, junto con la representación de la Comisión Europea y con la colaboración del INJUVE y el IVAJ, se presenta en formato on-line de preguntas y otras actividades como pueden ser paneles, puzzles, sopas de letras, crucigramas, fases cifradas y fotos semiocultas de monumentos y políticos relacionados con algún aspecto de la Unión Europea. Hace años el tema central fue el de los países que acudieron a la última ampliación de la Unión Europea. Otro año fue el de las actividades que realiza la Unión Europea en relación con la ayuda exterior...

El diseño del juego es similar en las últimas ediciones. Un conjunto de pruebas individuales y colectivas dirigidas esencialmente a los alumnos, y también a profesores, donde este año se trataban asuntos tan variados como el

espacio Schengen, la zona euro o políticos que intervinieron en la firma de los diferentes tratados, siendo el tema central el 50 aniversario de la firma del Tratado de Roma.

La realización de las pruebas se desarrolla en el aula de informática con conexión a internet. Pero para llegar ahí profesores y alumnos desarrollamos tareas complementarias previas. Antes de comenzar la actividad, cuando se conoce el tema sobre el que tratará el concurso, se prepara material y se distribuye en clase la información relacionada con dichos temas.

Concretamente, a los alumnos de primero de Bachillerato se les enseña qué es la zona euro, qué países la integran, o qué es el espacio Schengen, los países que lo forman y cuál es el significado. También se habla en clase de las instituciones que componen la Unión Europea y sus funciones. Con los grupos de tercero de la ESO se realizan fichas sobre banderas, mapas, capitales y también instituciones de la Unión Europea. Se trata también de las sucesivas incorporaciones de países a la Unión.

Esta acción de trabajo en clase complementada con la práctica del concurso es lo que hace que la experiencia

sea atractiva. Más ingredientes que suman: el trabajo en equipo y la interdisciplinariedad (la búsqueda conjunta de respuestas entre todos los alumnos y profesores), la enseñanza activa y solidaria... Siempre utilizando también las TICs. Para cerrar la experiencia, los últimos cuatro días se presentan una serie de preguntas dirigidas a los profesores de especial dificultad, así como unos enigmas relacionados con el tema del concurso. Los profesores que coordinamos la actividad, así como algún alumno, nos ponemos manos a la obra para resolver esas cuestiones, trabajando conjuntamente, aportando ideas, pistas y estrategias, tratando entre todos de solucionar esa prueba final.

Estoy seguro que los alumnos más jóvenes recordarán capitales, banderas, contornos de naciones, datos de geografía de muchos países europeos... los mayores recordarán políticos que gobiernan, funciones de las instituciones europeas, quién era Robert Schuman y qué significó su declaración y otras muchas cosas más. También los profesores recordaremos, por citar algún ejemplo, dónde están los archivos históricos de la Comisión europea, o lo que ocurrió un día de verano de 1968 en Praga.

Así, año tras año, al terminar el concurso y hacer balance de la actividad, pensamos que la experiencia educativa ha sido satisfactoria y los resultados positivos. Pensamos que ellos, nuestros alumnos, sin darse cuenta, sin ser conscientes, pasándoselo bien, cuántas cosas han aprendido; y nosotros los profesores cuántas cosas hemos recordado. Y eso nos llena de orgullo y satisfacción.

A buen seguro el año próximo volveremos con más fuerza a comenzar de nuevo.

AULA VIRTUAL del IES JAUME I

Preguntas y respuestas rápidas para el alumno... y el profesor

CRISTIAN JORGE GARCÍA MARCOS
Coordinador de ciclos formativos

¿QUÉ ES EL AULA VIRTUAL?

Es un sitio en Internet reservado a profesores y alumnos de nuestro instituto.

¿PARA QUÉ SIRVE?

Con el aula virtual se pueden intercambiar materiales de las asignaturas, hacer ejercicios, exámenes, trabajos en grupo, o contactar con los profesores y el resto de alumnos.

ENTONCES, ¿EVITAMOS IR A CLASE PORQUE SE HACE TODO POR INTERNET?

Pues no, la idea es nada más y nada menos que mejorar la relación entre el profesor y

el alumno o entre los alumnos de un mismo grupo. No se puede sustituir el trabajo que hace un profesor en clase, el aula virtual nos sirve de complemento. Por ejemplo, cuando el profesor pide un trabajo para su asignatura, los alumnos pueden crear grupos de trabajo en el aula virtual que les permiten compartir el material que van desarrollando y chatear para discutir como hacer el trabajo.

PARACE BUENA IDEA, PERO SEGURO QUE NECESITO SABER MUCHO DE ORDENADORES.

¡Claro que no! Cualquier persona que sepa navegar por Internet y utilizar el correo electrónico ya está preparada para utilizar el aula virtual.

¿CÓMO PUEDO ENTRAR?

Abre tu navegador habitual y escribe la dirección: <http://lnx.iesjaumei.org/aulavirtual>. Cuando te encuentres en la página principal, sigue los pasos para registrarte como usuario (si todavía no lo has hecho). Una vez estés registrado, simplemente debes introducir tu nombre de usuario y contraseña para entrar en el aula.

CARACTERÍSTICAS BÁSICAS DEL AULA VIRTUAL IES JAUME I

-Disponible en tres idiomas: catalán, español e inglés.

-Funciona con cualquier navegador, por ejemplo Internet Explorer o Firefox.

-En el curso 2006/2007 ya está disponible para las asignaturas, áreas y módulos impartidos desde el Departamento de Informática, es decir, para los cursos de 1º, 2º, 3º y 4º de la ESO, 1º y 2º de Bachillerato, 1º y 2º de ESI y 1º y 2º de ASI.

-Existen más de 150 usuarios registrados. Deseamos que durante los próximos cursos aumente la cantidad de material disponible, de número de asignaturas y de usuarios.

EXPERIENCIA: Participar en un debate virtual

Un debate virtual es una discusión sobre un tema en concreto que transcurre en el aula virtual. El debate es una herramienta muy importante que permite desarrollar un pensamiento crítico. Los alumnos indican su propio punto de vista, aprenden a valorar las aportaciones del resto y argumentan las suyas a partir de cada nueva idea aparecida en el debate.

PREPARAR EL DEBATE. El profesor prepara el debate virtual en dos fases:

Fase 1 - En clase. Se elige el tema de discusión, se crea un guión con algunas de las líneas a seguir en el debate y se entrega a los alumnos el material necesario que les sirva de base. Es conveniente hacer una primera aproximación en el aula física, con una o dos sesiones que permitan introducir el tema y exponer las ideas fundamentales.

Fase 2 - En el aula virtual. Una vez tenemos el tema y ya hemos hecho una primera aproximación en la clase presencial, desarrollamos el debate utilizando el aula virtual.

NETIQUETA. NORMAS PARA LA ÉTICA EN EL USO DEL ORDENADOR. De la misma manera que ocurre en la vida real, en Internet existen unas normas de conducta que permiten la interrelación entre las personas, desde el respeto y la tolerancia. A estas normas se les llama en Internet netiqueta, palabra que viene de la contracción en inglés netiquette - net ("red") y etiquette ("etiqueta").

Unas normas básicas de netiqueta pueden ser las siguientes:

1. Guarda tus datos de registro. No olvides ni tu nombre de usuario ni tu contraseña.
2. Antes de enviar tu mensaje, dedica un tiempo a leer los mensajes de los demás.
3. Para salir del debate, hazlo de la manera que te indique el profesor.
4. Si quieres enviar un mensaje personal, no lo hagas utilizando el espacio del debate.
5. Cada debate tiene su propia netiqueta.
6. Hacer publicidad de cualquier cosa está muy mal visto.
7. Sé cortés y respetuoso.
8. Sé responsable y sigue las buenas costumbres para disfrutar más de tu experiencia.
9. El asunto del mensaje debe reflejar en pocas palabras el tema que vas a tratar.

Moodle

GEMA FELIS FANDOS, Informàtica

Últimament se sent molt parlar de Moodle, un programari de codi lliure que permet crear cursos virtuals, senzill d'instal·lar i administrar i amb moltes possibilitats educatives.

Per tant, es tracta d'un programa:

- que crea un entorn virtual, un espai de comunicació a Internet, on té lloc l'ensenyament i l'aprenentatge,
- un entorn que és dinàmic perquè s'actualitza immediatament a cada nova intervenció dels participants,
- modular, perquè s'hi poden afegir noves funcionalitats, o mòduls d'activitats, que encaixen perfectament amb les presents,
- orientat a aobjectes, per la forma en què s'ha programat.

Moodle facilita els mecanismes a través dels quals el material d'aprenentatge i les activitats d'avaluació es realitzen per l'estudiant, però també on els tutors o professors poden dur a terme el disseny i els coneixements fins als seus alumnes. Des del punt de vista dels estudiants Moodle ofereix un entorn privat i personal on cal identificar-se per entrar i que, un cop dins, es troba fàcilment el camí cap al curs o cursos on estan inscrit.

Quan un estudiant entra en un curs troba una estructura clara, entenedora i molt navegable, amb activitats programades seguint el calendari proposat pel professorat i amb recursos intern, com ara textos, imatges o multimèdia, llocs web per visitar.

També hi ha les diferents vies de comunicació per mantenir el contacte amb el professorat i amb la resta de companys i companyes: fòrums de discussió en grup, missatgeria interna de persona a persona, enquestes, xats.

Des del punt de vista del professorat, el qual no necessita tenir coneixements de programació, Moodle ofereix una interfície molt agradable i amigable des de la qual es poden crear fàcilment activitats didàctiques motivadores, tant individuals com grupals, i es poden oferir recursos als alumnes. A més, fer el seguiment i l'avaluació dels estudiants i de la efectivitat de les activitats és una tasca molt senzilla i personal. Des del punt de vista de l'administrador/a del lloc web, Moodle és senzill d'instal·lar, de configurar i de mantenir.

Espere haver-vos convençut dels avantatges de Moodle. Per saber-ne més podeu trobar tota la informació sobre l'entorn a la web del projecte <http://moodle.org>, i, ànim per al curs venir!

Mesures contra els virus

GEMA FELIS FANDOS, Informàtica

Internet té un enorme potencial com a eina educativa i d'entreteniment, però el ciberespai també comporta certs riscos. Un d'aquests és la possibilitat d'infectar l'ordinador amb un virus informàtic o la gran quantitat de publicitat existent, i per tal d'evitar-los cal tenir present els següents consells. Un virus informàtic és un programa que es copia automàticament i que té per objecte alterar el normal funcionament de la computadora, sense el permís o sense el coneixement de l'usuari.

Els virus informàtics tenen, bàsicament, la funció de propagar-se, replicant-se, però alguns contenen a més una càrrega maligna amb diferents objectius, des d'una simple broma fins a realitzar danys importants en els sistemes, o bloquejar les xarxes informàtiques generant trànsit inútil. La forma més comuna per on es transmeten els virus és per disquet, descàrrega o execució de fitxers adjunts a e-mails. També pots trobar-te amb un virus simplement, visitant certs tipus de pàgines web. A més a més, pots ser infectat per un virus simplement llegint un e-mail dins de certs tipus de programes com Outlook, Outlook Press, Netscape mail o Eudora Pro.. Si encara no saps que és un virus ...!Enhorabona!..., seria recomanable que tingues en compte aquestos consells:

-La millor ferramenta per a combatre els virus és saber com actuen, infecten i es propaguen. Saber l'origen de cada programari que carregues en el teu ordinador i assegurar-te que prové d'una font de confiança.

-Fer sempre una còpia de seguretat de les teues dades per evitar que un virus danyé irreparablement els teus fitxers i tindre un disc d'arrencada amb protecció d'escriptura, creat en un ordinador lliure de virus i d'aquesta forma podràs accedir i diagnosticar el teu ordinador en cas d'infecció.

-L'última línia de defensa és tindre un programari antivirus instal·lat en el teu ordinador. L'ideal és que hi haguera dos o més paquets de programari diferents d'antivirus. El programari antivirus no és efectiu malgrat que estiga actualitzat. Els antivirus es fien de la informació dels seus fabricants per a mantindre'ls informats sobre quins són els últims virus i com combatre'ls. Un antivirus hauria de ser actualitzat sovint (cada dues setmanes). Açò assegurarà que el teu antivirus està funcionant correctament i neteja els nous virus.

-No amagar les extensions dels arxius, generalment els sistemes operatius Windows per predeterminació amagen les extensions dels arxius coneguts en l'Explorador de Windows. Esta característica pot ser utilitzada per els dissenyadors de virus per a disfressar els programes maliciosos com si foren d'una altra extensió d'arxiu.

-Els virus d'última generació estan falsificant les adreces de correu, per a intentar que el destinatari crega que provenen d'un usuari conegut i aconseguir infectar-lo. Quan el sistema antivirus detecta aquest missatge, impedeix que arribi a l'usuari de destinació, esborra el virus i envia a l'emissor del missatge un correu, en què indica que el missatge conté un virus. Com que l'emissor està falsificat, el missatge arriba a un usuari que no està infectat i crea una alarma injustificada. Aquesta situació, pel gran nombre d'equips infectats per virus en la resta d'Internet, provoca l'arribada diària a tots els comptes de correu de diversos missatges d'aquest tipus. Per a evitar la visualització d'aquests correus, pots configurar filtres de correu.

GNU/Linux, un sistema operativo libre

SILVIA YEBRA ESPINOSA, Informàtica

Seguramente el lector ya ha oído hablar de Linux. En este artículo, intentaremos aclarar qué es y si puede o no ser útil instalarlo en nuestros ordenadores. Cuando nos sentamos delante de un ordenador esperamos que sucedan ciertas cosas: que al mover el ratón se mueva un cursor por la pantalla; que pulsemos una tecla y aparezca la letra correspondiente; que un doble click sobre un programa lo arranque; etc.

Todo esto sucede porque hay un programa permanentemente ejecutándose que lo hace posible: el Sistema Operativo. Los Sistemas Operativos modernos tienen encomendadas diversas tareas como las ya mencionadas de acceder a los dispositivos (ratón, teclado, pantalla) y ofrecernos la ilusión de que nos comunicamos con el ordenador.

Por otro lado, tienen otras misiones de gran importancia que no se ven directamente: son los que permiten ejecutar a la vez varios programas sin interrumpirse unos a otros. Actualmente el sistema operativo más extendido es el Windows de Microsoft.

Si usted quiere utilizar Windows, debe pagar por él. Lo mismo sucede con muchos programas como el Word de Microsoft. Ahora bien, cuando se paga por estos programas no se adquiere ninguna propiedad sobre ellos, sino el derecho a usarlos. Eso quiere decir que no se pueden modificar esos programas para corregir posibles errores o cosas que no gustan. Tampoco es posible estudiar cómo se han escrito esos programas para escribir otros. Es decir, no se tiene libertad con respecto a esos programas. Para remediar esta situación se puede acudir al llamado soft-

ware libre: aquel que, una vez adquirido, puede ser utilizado, estudiado y modificado sin restricciones. Lo importante del software libre es que está disponible para el usuario tanto para utilizarlo como para estudiarlo o modificarlo libremente.

El movimiento del software libre comenzó con el intento de Richard Stallman de crear un sistema operativo completamente libre. Stallman bautizó su proyecto con el nombre GNU (acrónimo de GNU is Not Unix) y creó numerosas herramientas para ello. Sin embargo, faltaba una pieza fundamental: el *kernel*, el programa destinado a controlar los dispositivos, gestionar la memoria etc. Éste fue desarrollado de forma independiente por Linus Torvalds, un estudiante finlandés. La unión de ambos se conoce como sistema GNU/Linux.

A la hora de instalar Linux en el ordenador, se puede optar por instalar manualmente el *kernel* Linux y todas las aplicaciones necesarias. Sin embargo, este proceso es largo, tedioso y difícil. Para aliviar la tarea, existen las llamadas distribuciones que consisten en una o más versiones del kernel junto con colecciones de aplicaciones y programas que permiten realizar las instalaciones con facilidad. Existen numerosas distribuciones desde las orientadas a ser cómodas de instalar como Ubuntu y sus derivadas, a las orientadas a empresas como SuSe o Redhat, pasando por las orientadas a tener un control total de todo el proceso como sucede con Gentoo.

También hay distribuciones orientadas a la enseñanza, como lliurex.

Con frecuencia se duda sobre la instalación de GNU/Linux en un ordenador:

-¿Es software pirata? En absoluto, es perfectamente legal instalarlo de forma gratuita.

-¿Puedo tener Windows y Linux en el mismo ordenador? Sin ningún problema.

-¿Es complicado de manejar? Las versiones más modernas se manejan de forma muy similar a Windows, lo que facilita el aprendizaje.

-¿Tiene suficientes aplicaciones? Sí, de hecho, las distribuciones más comunes tienen literalmente miles de aplicaciones que abarcan todos los ámbitos desde aplicaciones ofimáticas (procesadores de texto, hojas de cálculo, bases de datos) o herramientas de programación (compiladores, intérpretes, depuradores) a juegos de todo tipo.

La mejor manera de conseguir Linux es a través de la red. Algunas páginas son:

[-www.gentoo.org](http://www.gentoo.org)
[-www.lliurex.org](http://www.lliurex.org)
[-www.suse.org](http://www.suse.org)
[-www.ubuntu-es.org](http://www.ubuntu-es.org)
[-www.knoppix.org](http://www.knoppix.org)

Les sèries, enemigues o aliades?

JUANBER BENEYTO FAYOS, *Biologia*

Si observem la parrilla televisiva podem veure moltes series que parlen de ciència i diuen molts noms que si no foren per estes sèries no sabríem ni de que estan parlant o més be ens sonen a xinès. Hui en dia tots sabem què es una prova de ADN, perquè es produeixen moltes malalties, com s'opera a una persona que te un problema intestinal, inclús podem observar una tenia de quasi tres metres.

Però realment podem aprendre ciència a partir d'aquestes sèries? Hi ha que dir que els guionistes d'aquestes series s'informen molt bé abans d'escriure i tot el que diuen i fan te la seua base científica, no obstant abans de entrar en matèria recorde que **SÓN CIÈNCIA-FICCIÓ**.

Primer podríem parlar de CSI. És una sèrie on la policia científica va a casa de l'assassí o duu una pistola. Però basant-nos en la prova estrella d'aquesta sèrie, la prova del DNA (els investigadors sols amb un pèl o amb una infima mostra tenen suficient), cal dir que per fer un prova de DNA a partir d'un pel necessitem que estiga perfecte el folicle i normalment en cal més d'un. Normalment fa falta una gran quantitat de cèl·lules per fer aquesta prova. I

què dir que en unes hores tenen els resultats quan en qualsevol lloc necessitarien de 24h. Això sí, aquests policies estan dotats d'artilugis que en la vida real molts d'ells són prototips.

Però la sèrie per excel·lència en aquest moment és House. Un doctor que enganxa amb uns guionistes que s'han informat, però realment queda molt per aprendre. Podríem citar casos concrets com entrar en un quiròfan no estèril o traure una tenia amb les mans de mes de dos metres. Aquest metge pot descobrir

una malaltia que ocorre entre 1 milió en la seua clínica cada setmana i no sorprendre a ningú. A més un pacient a cor obert està recuperat totalment en unes hores quan normalment tarda uns dies a assolir aquest estat de salut, o aquells que estan morint-se i els fiquen un sèrum i es curen ipso facto. Però, si tenen la tensió tan baixa, com actua tan ràpidament? com pot córrer tan ràpidament la sang pel seu organisme? tal volta un metge podria contestar-me a açò però jo no.

Podria estendre'm molt més parlant d'aquests exemples, però ja s'ha parlat molt, no obstant i a pesar de tanta i tanta ciència ficció els professors de ciències hem d'estar agraïts a aquestes sèries ja que els alumnes estan recuperant l'interès per les ciències i per a dir si una cosa pot ser veritat o mentida estem nosaltres per aclarir dubtes en classe.

Per a finalitzar contestar a les meua primera pregunta; es pot aprendre ciència a partir de les series? NO, però el que pot passar és que ens comença a picar el cuquet, comencem a informar-nos, i ens entren ganes de ser un Grissom, un House, o una Dra Grey en la vida real, una sèrie que vam veure quan erem uns adolescents.

Gracies Grissom. Gracies House.

Tecnociencia y valores: la racionalización de la sociedad

ÁLEX ZARCO RODAS, **Filosofía**

El término *tecnociencia* se ha acuñado recientemente debido a que en la actualidad las relaciones entre la ciencia y la tecnología son tan íntimas que se hace difícil marcar los límites de ambas. La ciencia depende cada vez más de instrumentos tecnológicos para realizar su tarea. Además, crecen continuamente los proyectos científicos encaminados a resolver problemas prácticos como los referidos a las tecnologías biomédicas, energéticas o de la información.

La tecnociencia no sólo actúa de filtro de nuestra comprensión de la realidad, también impregna con sus valores la propia dinámica social. Desde el siglo XVII se ha venido proclamando por los científicos la neutralidad del conocimiento científico, a la que se consideraba como una virtud unida a su objetividad y autoridad irrefragable. Ante tal imagen de neutralidad vamos a constatar la influencia de los valores tecnocientíficos en la sociedad, en la que configuran formas de vida. Tales valores, a su vez, ya existían en la sociedad y fueron los que impulsaron la ciencia desde la Ilustración.

Los valores asociados a la racionalización se han adherido a la tecnología moderna, llegando a extenderse a la sociedad en su conjunto. Si bien en la actualidad hay una reivindicación de valores como la creatividad, la aptitud flexible o la adaptabilidad a nuevos contextos, los componentes básicos de un sistema racionalizado siguen estando presente. Algunos de ellos son:

-La eficacia, entendida como la elección de los medios óptimos para alcanzar un fin dado. En realidad, en nuestra sociedad la gente rara vez busca por sí misma o elige los mejores medios para alcanzar un fin. Habitualmente se nos dice cómo debemos hacer las cosas mediante normas establecidas, como en el caso de las regulaciones en una empresa.

Sin embargo, se han introducido procesos muy eficientes desde el punto de vista del empresario, pero a todas luces ineficaces desde la perspectiva del cliente: el empaquetado de los supermercados, las gasolineras "automáticas" o los cajeros de veinticuatro horas de los bancos ponen de manifiesto esta característica. Además, nos muestran cómo cada vez es más difícil comunicarse con seres humanos.

-El cálculo, que implica poner el acento en los elementos que se pueden calcular, contar, cuantificar. Es la aceptación de la tendencia a utilizar la cantidad como medida de calidad. La decisión sobre qué programas han de permanecer en antena según la audiencia, la importancia de las notas medias en la universidad o las estadísticas sobre el número de pacientes atendidos son sólo algunos ejemplos de la primacía de la cantidad como aspecto valioso en gran parte de los ámbitos sociales.

-La predicción, consistente en el esfuerzo creciente por asegurar lo que puede ocurrir en un momento o lugar determinado. En una sociedad racionalizada las personas prefieren saber qué se encontrarán en todo momento y lugar. Este valor hace hincapié en cosas como la disciplina, el orden, la sistematización, la formalización, la rutina, la coherencia y los actos metódicos. Conlleva la creación de un mundo en el que no haya sorpresas, en el que hay, por ejemplo, cadenas de hoteles en lo que todo es previsible, una industria de alimentación con productos idénticos y que potencia los congelados y precocinados en los que esperamos encontrar siempre lo mismo, segundas partes de películas de éxito que sabemos cómo acabarán, automóviles clónicos de la cadena de montaje o conductas robóticas de empleados que atienden a clientes.

-El control, incrementado continuamente y que se acompaña por la sustitución de la mano de obra por la tecnología, que, a menudo, viene motivada por el deseo de aumentar el control. Al ser las personas la mayor fuente de incertidumbre, tanto desde el punto de vista de los trabajadores como de los consumidores, su sustitución por máquinas arregla el problema. Algunos ejemplos de tal incremento los encontramos en los centros comerciales; en las fábricas de producción de pollos, huevos, carnes o peces; en el microondas; en los nuevos parques de atracción de Walt Disney, Port Aventura o Terra Mítica; en el reloj o en el plan de estudios con su control sobre el alumnado.

Existen muchos otros valores asociados a la tecnociencia. Uno de los omnipresentes es la velocidad. Para llegar unos minutos antes se masacran paisajes, los ordenadores se quedan desfasados porque acaban siendo "lentos", las empresas ofertan el reparto a domicilio acortando continuamente el tiempo de entrega del producto como uno de sus valores añadidos, etc. Si bien es cierto que, de media, el tiempo real vivido es mayor, también lo es que la enorme aceleración de todos los acontecimientos y la pasión por altas dosis de velocidad han acortado el tiempo psicológico: para la mayoría de la gente la vida pasa demasiado rápidamente. Esta aceleración se produce en casi todos los aspectos de la vida humana. El hacer las cosas más velozmente, en menos tiempo, se convierte, entonces, en uno de los objetivos de la innovación tecnológica.

Uno de los problemas fundamentales de las sociedades que se rigen por estos valores es que los sistemas racionales son sistemas no razonables, en el sentido de que sirven para negar la condición humana, la razón humana, de la gente. Son sistemas deshumanizadores. Existe la posibilidad de que las personas queden a merced del sistema, y que éste llegue a controlarlas. De hecho, muchos aspectos de nuestras vidas se encuentran controlados por sistemas regidos por la eficacia, el cálculo y la predicción, que han acabado por tener una valoración social positiva.

Con todo, ninguna sociedad está determinada tecnológicamente, es decir, la tecnociencia no impone los cambios sociales y culturales independientemente de cualquier influencia externa. Estamos inmersos en sistemas sociotécnicos, en los que se integran lo social y lo técnico relacionándose de forma compleja. Por ello, depende del grado de control por parte de la ciudadanía de las innovaciones tecnocientíficas, de los valores del modelo de sociedad, ésta será más o menos racionalizada, más o menos razonable. El reto está delante de nosotros.

Immigració i escola

ROSA PUCHOL ABELLA, Valencià

Des del món de la docència hi ha una consciència cada vegada més creixent del repte que suposa ensenyar llengües en les nostres aules. El fenomen migratori de població dels països de l'Est d'Europa, de l'Àfrica, d'Àsia i de l'Amèrica Llatina que busca a l'Europa occidental els mitjans de subsistència que no té als seus països d'origen, ha convertit les nostres aules en una Babel de llengües i cultures. El repte és, doncs, ensenyar més llengües a una població escolar lingüísticament i culturalment heterogènia, una part de la qual pateix, moltes vegades, greus dificultats d'adaptació al nou entorn social i escolar.

L'alumnat nouvingut, aquell que s'incorpora tardanament al nostre sistema educatiu, desconeix la llengua de relació

de la societat d'acollida i la llengua vehicular del centre educatiu. Aquests alumnes normalment ens arriben amb uns coneixements previs, ja que han realitzat un aprenentatge de, com a mínim, una llengua (àrab, romanés ...), és d'una importància vital per tal de poder partir dels coneixements previs en el complex procés d'aprenentatge lingüístic.

La majoria d'aquest alumnat es troba amb el dilema de l'assimilació de la nova societat d'acollida o del manteniment de certs trets d'identitat col·lectiva, a més presenten una gran heterogeneïtat que té conseqüències importants en els seus aprenentatges escolars i en les seues interrelacions. Hauriem de valorar i conèixer el repertori lingüístic de l'alumnat i les seues actituds i motivacions davant les

llengües amb les quals està en contacte per tal de donar una millor resposta a les seues necessitats.

En aquest sentit, l'aula d'acollida, ben utilitzada, pot ser un recurs excel·lent; ja que serveix per accelerar els recursos conversacionals i fer possible la incorporació activa de l'alumnat nouvingut a l'aula ordinària. A més al centre es poden oferir altres possibilitats com el programa de compensatòria i l'aula passe.

Probablement, allò que es puga fer en l'aula d'acollida incideix en els resultats posteriors d'aquest alumnat, ja que independentment de les seues capacitats i del seu rendiment acadèmic, és un element d'enorme ajuda per poder-se incorporar a les activitats d'ensenyament i aprenentatge que tenen lloc en l'aula ordinària.

Vencer el miedo, crecer y superarse sólo es cuestión de valor

JUANMA FERNÁNDEZ MORENO, Latín

Los alumnos del IES Jaime I nos han demostrado a lo largo de todo el año que vencer el miedo, crecer y superarse sólo es cuestión de valor. Los que estuvimos siempre con ellos, fuimos privilegiados espectadores de ese cambio, de ese reto.

También los docentes nos planteamos, al inicio del curso académico, diferentes retos al programar nuestras materias.

Uno de mis retos ha sido "el arriesgar-me a educar" al alumnado fuera de su espacio habitual: el aula. Es perfecto para captar su interés y motivación. Es perfecto para despertar su curiosidad y pasión por las cosas.

Es bien cierto que son actividades que requieren más compromiso, más coordinación, más dedicación, es decir, "mojarse" con un montón de cosas incluso cuando el resultado muchas veces no sea el esperado.

Pero, educar al alumnado en un ambiente natural y real, donde el modelo a seguir es la autoridad del profesor fuera del aula, es un reto que vale la pena asumir.

Por este motivo os voy a presentar diferentes fotografías con vivencias didácticas que hemos compartido y realizado dentro y fuera del Jaime I. Seguramente no serán las mejores, ni tampoco las únicas, pero son las NUESTRAS: nuestros retos. Un año más que se acaba, pero un último consejo: Sed felices y que la pasión guíe vuestros caminos. ¡Hasta siempre!

Experiència didàctica professors-alumnes

CRISÓSTOMA MORILLA, **Valencià**

Un dels camps d'acció fonamentals d'ESO ha de ser una educació relativa al llenguatge com a mitjà de comunicació i d'adquisició i transmissió del coneixement, al qual afegim les regles lingüístiques i les normes sociocomunicatives. La competència comunicativa significa que el nucli de l'objecte d'aprenentatge són les destreses discursives (comprensió i expressió oral i escrita), el domini de les quals requereix l'aprenentatge de procediments i de coneixements explícits sobre el funcionament del llenguatge en els plans següents: la relació dels enunciat amb el context físic (participants, espai i temps) i social (papers socials dels participants, relacions entre ells, finalitats...) en què es produeixen; la planificació i l'estructuració dels textos segons els esquemes convencionals; l'articulació dels enunciat per mitjà dels procediments de cohesió lèxics i gramaticals; l'organització de les oracions d'acord amb les regles lèxico-sintàctiques.

L'objectiu d'esta activitat és que el/l'alumne/a s'endinse en el món en general a partir de l'experiència quotidiana de textos orals, a més de la seua participació en el joc expressiu reflectit en un text escrit.

Encara que esta activitat s'inscriu en l'àrea de Llengua, els seus continguts estan relacionats amb l'àrea d'Informàtica, donant-li un gran atractiu perquè permet constatar en el/l'alumne/a la relació que existeix entre determinades matèries del currículum, fins i tot Disseny de Premsa.

L'alumne/a està treballant les habilitats afectives, o de relació interpersonal- i ha de contribuir a produir missatges amb autonomia, propietat i creativitat, a més de l'enorme potencial que comporta per a afavorir l'expressió oral i la creativitat en una etapa de la formació en què el/l'alumne/a necessita guanyar seguretat i madurar la seua personalitat. En efecte, l'expressió oral obri un ventall de possibilitats com: el domini de la veu i del cos, la desinhibició, la imitació, la creació de situacions i personatges, l'hàbit de parlar en públic, la cooperació en grup...

L'activitat s'ha de plantejar des d'una perspectiva variada per a permetre la retroalimentació constant de les pròpies activitats i de la possibilitat de canviar estratègies: no tots els alumnes han de representar el mateix paper i la finalitat dels exercicis no ha de ser sempre la dramatització.

Cal sempre partir d'una entrevista model, amb preguntes de comprensió sobre un escriptor conegut pels alumnes, en este cas de Carles Alberola (Ed. Bromera), i així sobre un treball inductiu arribar a la teoria sobre l'entrevista (definició, tipus d'entrevista: informativa o psicològica, tipus de preguntes -directes, indirectes, tancades, obertes o hipotètiques-, estructura -obertura, interrogatori i tancament).

Respecte a les tècniques de treball, es tractarà de forma progressiva amb improvisacions i assajos amb el professor o entre ells arribant a la dramatització, màxim 10 minuts i corregint veu, postures, reformulacions de preguntes, creació de noves preguntes.

Partirem de situacions quotidianes (trobades amb amics, comportaments en família, programes de TV o ràdio) o de personatges pròxims al món dels joves (cantants). I acabem amb una entrevista de producció pròpia amb l'ús de les noves tecnologies. Per tant, es treballen les quatre habilitats bàsiques (escoltar, parlar, llegir i escriure) mitjançant activitats de reconeixement, comprensió, precisió i producció pròpia.

ENTREVISTA

Encarna Sanjuán: "M'apassionen les llengües"

-Per què va decidir ser professora?

-Perquè m'apassionen les llengües.

-Ha sigut professora d'una altra assignatura?

-Sí, de literatura castellana i de llatí.

-Ha treballat en un altre institut abans de treballar en aquest?

-Sí, a Andorra, Múrcia, Nules, Morella...

-Li agrada ser professora?

-Sí, no m'imagino fent una altra cosa.

-Ha tingut dificultats per aprendre anglès? Què li ha resultat més difícil?

-Sí clar, parlar i entendre va ser la cosa més complicada.

-L'anglès era la seua assignatura favo-

rita de menuda? Per què?

-Jo estudiava francès a l'escola, però l'anglès m'agradava molt i només escoltava cançons en anglès.

-Està contenta en aquest institut?

-Estic contenta, però m'agraden els canvis.

-Ha estat al Regne Unit alguna vegada?

-Sí, quan estudiava i ara quan visite els amics que tinc a Sheffield.

-Sap més idiomes o li agradaria aprendre altres?

-Doncs sé un poc de francès i alemany.

-Li agrada la classe de 3r D?

-Sí, però quan alguna cosa ens agrada,

encara volem que siga millor i que millore dia a dia.

Xoana Rodríguez, 3r d'ESO D

RECULL DE RESPOSTES DIVERTIDES I

L'olor d'un estoig ple de colors, de llapis i de gomes em transporten a la infància. (JUANMA FERNÁNDEZ)

Sóc una persona oberta a qui li agrada molt la llibertat. (JOAN SERRANO)

**NO TINC ANIMALS A CASA, PERÒ M'AGRADARIA TINDRE GATS, MOLTS GATS.
A UN LI POSARIA ROMARIO. (FERNANDO GOLFI)**

El meu primer bes va ser als 5 anys amb una xiqueta de la meua classe. Ha, ha, ha! (CÉSAR RUBIO)

El que més valore dels alumnes són les ganes de treballar i la il·lusió d'aprendre coses. (ENCARNA SANJUÁN)

L'anècdota més graciosa era que, en ser el director, entrava a classe, pegava el "puro", eixia i me'n reia.
(JUANMA FERNÁNDEZ)

Recorde moltes anècdotes! El primer any que donava classe, un alumne va agafar un clarió, li va fer un foradet per la part de dalt i li va ficar un misto. Quan vaig escriure, es va encendre. (MIQUEL LLOP)

Des de sempre el meu somni és trobar un tresor romà fent submarinisme. (JUANMA FERNÁNDEZ)

DE XICOTET VOLIA SER FUTBOLISTA. (JOAN FLICH)

No tinc por de res, però em preocupa molt la discriminació i l'agressivitat en els centres escolars. (ROSA PUCHOL)

La cosa més estranya que m'ha passat en la meua classe és que en un curs de 3r d'ESO els alumnes no porten llibre, ni llapis, ni res de res en tot un any. (TOMÁS SENDRA)

**DE XICOTETA VOLIA SER TENNISTA, PINTORA, MÚSIC, CANTANT O ACTRIU. A MÉS NO M'AGRADAVEN LES NINES, JO PREFERIA EL MEU GERMÀ MENUT QUE ERA LA MEUA NINA PREFERIDA (LI PINTAVA LA CARA, LI FEIA PENTINATS ESTRANYS...) I ELL ENCARA M'HO RECORDA.
(IMÓNICA LÓPEZ)**

UNA CLASSE ON APROVEN TOTS ÉS EL MEU SOMNI PER COMPLIR. (FERNANDO GOLFI)

De xicoteta, volia anar a Àfrica per a ajudar els xiquets. (ENCARNA SANJUÁN)

Em sent infravalorat, perquè és lamentable que això sembla una guarderia i que els alumnes no tinguen educació i respecte.

Nosaltres som formadors, no som educadors. (TOMÁS SENDRA)

**UNA BROMA QUE FAIG SEMPRE A CLASSE ÉS DIR QUE DE XICOTET VOLIA SER BOMBER. REALMENT VOLIA SER PILOT DE FÓRMULA 1.
(FERNANDO GOLFI)**

Jo de xicoteta volia ser perruquera, perquè sempre estava pentinant les nines. (ROSA PUCHOL)

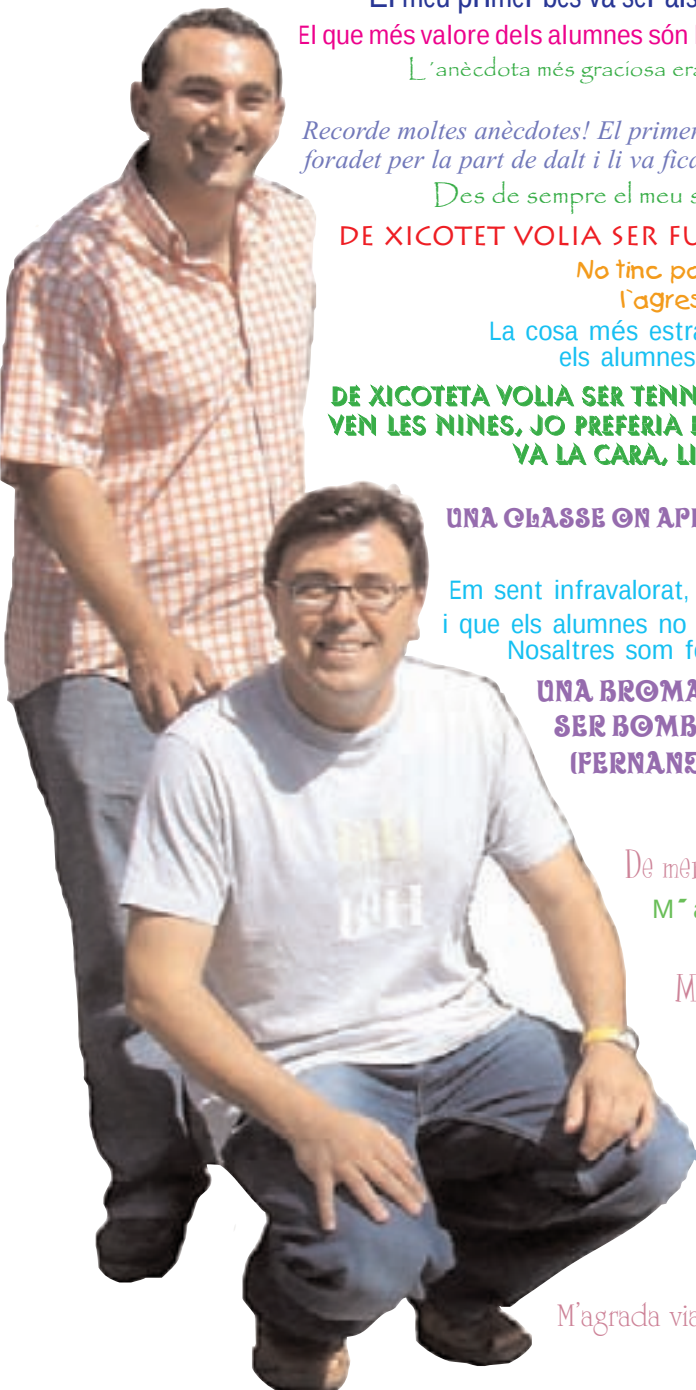
De menuda, volia ser professora o jardinera. (ASSUMPTA GARCIA)

M'agrada fer cursa de fons en el meu temps lliure.
(PACO RIPOLLES)

M'agradaria treballar en una ONG. (ASSUMPTA GARCIA)

**TINC POR A LES SERPS VERINOSES, PERQUÈ DE XICOTET UNA SERP VERINOSA VA ATAGAR EL MEU GOS I EL POBRE ES VA MORIR.
(FERNANDO GOLFI)**

M'agrada viatjar i aniria a les Catarates d'Iguazú. (CONXA LLOP)

CURIOSOS DEL PROFESSORAT, *per Cris Morilla*

EL QUE MÉS M'AGRADA DE LA MEUA PROFESSIÓ ES DONAR AFECTE ALS ALUMNES I EL QUE MENYS, CORREGIR EXAMENS (JOAN FLICH)

de xicoteta volia ser advocada. (m. teresa olucha)

No crec que el mestre del futur haja de canviar el seu paper i desaparèixer, perquè la tecnologia no podrà substituir del tot els humans. (CÉSAR RUBIO)

Si poguera anar-me'n a treballar a un altre lloc, aniria a la universitat o a un centre d'investigació. (PACO RIPOLLES)

El que més m'agrada de la meua vida quotidiana és veure la cara dels meus fills mentre dormen i el que menys és per les vesprades, quan el meu fill té moltes activitats extraescolars i vaig tot el dia d'ací cap allà. (ROSA PUCHOL)

Una vegada per a acomiadar un company li van voler fer una broma. Li van posar en una caixa de sabates un colom, ja que el seu cognom era Palomo. Al final va resultar que tenia fòbia als animals amb plomes. (ASSUMPTA GARCIA)

De xicotet volia ser capità de vaixell, perquè m'agrada molt la mar. (BLAI FANDOS)

PREGUNTA -Sempre ha tingut el pensament tan VERD? **RESPOSTA** -Sí,... HA, HA, HA! (JOAN SERRANO)

M'HAURIA AGRADAT HAVER TREBALLAT EN UN MUSEU D'ART. (FERNANDO GOLF)

HI HA MOLTS LLIBRES, PERÒ DOS QUE M'AGRADEN MOLT SÓN EL CÓDIGO DA VINCI I INTRODUCCIÓ A LA CIÈNCIA D'ISAAC ASIMOV.

I LA PEL·LÍCULA EL EXPRESO DE MEDIA NOCHE. (JUAN V. FELIP)

De xicoteta volia ser perruquera, com totes. (CONXA LLOP)

El futbol sala m'agradava molt, però ara el practique des del sofà. (JOAN SERRANO)

EM VAIG FICAR UN "PIERCING" PER LES COSES DE L'EDAT ALS 15 ANYS. ELS MEUS PARES HO ACCEPTAREN, PERÒ MÉS MON PARE QUE MA MARE. (FERNANDO GOLF)

tinc la mania de mossegar-me les ungles. (m. teresa olucha)

CONTINUAR PER A SEMPRE EN AQUESTA PROFESSIÓ ÉS UNA AFIRMACIÓ HORRIPILANT. ME N'ANIRÉ A VIURE A L'AMAZONES. (MÓNICA LÓPEZ)

EL QUE MÉS M'AGRADA ÉS EL MEU PIS I EL QUE MENYS ESTÀ REFERIT AL MEU CARÀCTER. (DAVID FERRIS)

ADMIRE EL MEU PARE PERQUÈ M'HO HA DONAT TOT. (FERNANDO GOLF)

Una vegada vaig dir a uns alumnes que portaren els ingredients per a fer canelons i em van portar els ingredients i els canelons congelats. (CONXA LLOP)

No sé com definir-me, un poc rar. No m'agrada estar amb la gent, m'agrada estar a casa, sóc prou seriós... (MIQUEL LLOP)

Els professors de l'institut de Morella van fer creure els alumnes que estàvem tots afònics i no podíem donar classe. Els alumnes s'ho van creure i, quan se'n van assabentar, es van enutjar molt. Va ser una anècdota graciosa. (ENCARNA SANJUÁN)

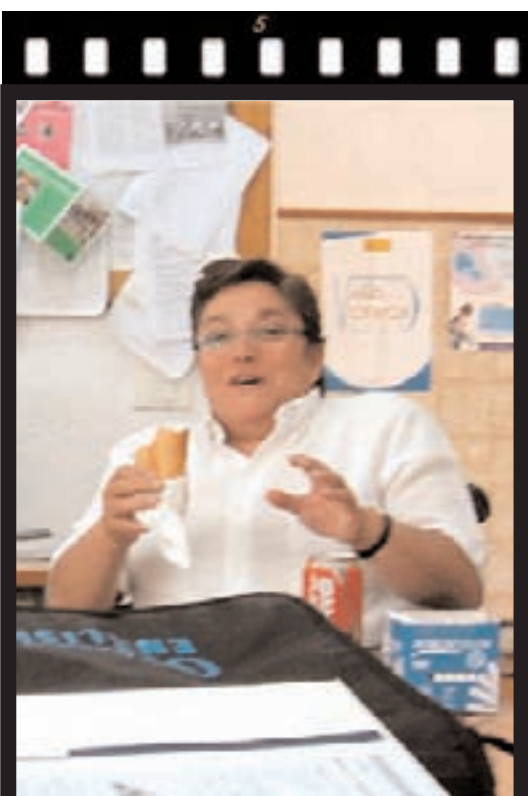
ODIE LA IMPUNTUALITAT I VALORE LA LLEIALTAT. REGONEC QUE TING CANVIS D'HUMOR MOLT BRUSCOS I DE SEGUIDA PUO ESTAR CONTENT O DE MAL HUMOR. (FERNANDO GOLF)

Jo de xicoteta volia ser ballarina de ballet. (MAITE PALOMAR)

PREGUNTA -VOL AFEGIR ALGUN COMENTARI PER A FINALITZAR L'ENTREVISTA?

RESPOSTA -PER AQUESTA ENTREVISTA GUANYE DINERS? (JUAN V. FELIP)

M'AGRADA PROU ANAR DE FESTA, A BARS, PUBS, DISCOTEQUES... EN GENERAL, ISC PROU. (DAVID FERRIS)

Última parada: Selectivitat

M. JOSÉ PALMER, Departament d'Orientació

Com tots els anys per a la majoria dels nostres alumnes de segon de batxiller la selectivitat és l'última parada d'un curs que acostuma a ser una mica estressant, tant per als alumnes com per al professorat.

La Selectivitat té com a finalitat avaluar la maduresa acadèmica dels alumnes i els coneixements adquirits en el Batxillerat. En el 2006 es van presentar 220.954 estudiants entre juny i setembre en tota Espanya, i el percentatge d'aprovat segons un informe presentat per l'INE (Institut Nacional d'Estadística) va ser del 82.7 per 100. Hi ha prou diferència en el nombre d'aprovat entre les convocatòries de juny i setembre, ja que un 89.9 per 100 dels que es van presentar en juny van superar les proves, mentre que en setembre el percentatge va ser del 68.2 per 100. Este informe també afirma que és major la quantitat de xiques que es presenten, i que estes van superar lleugerament als xics respecte al nombre d'aprovat. També que l'opció d'accés a la universitat més triada el curs passat, va ser la de ciències Socials seguida de la Salut i la Científic Tècnica.

Si ens fixem en els resultats d'este estudi, la selectivitat no sembla que siga tan terrible com la majoria dels estudiants pensen, ja que la gran majoria d'ells la passen cada any amb bons resultats.

Les Proves

Com tots els anys hi ha una convocatòria al juny i un altra al setembre. Les proves es fan al llarg de tres dies, amb una duració màxima diària de quatre hores i mitja, i estan formades per dos blocs d'exercicis:

-El primer bloc té un caràcter general, i fa referència a les matèries comunes de

Batxillerat. Este bloc compren tres parts, que són: composició d'un text històric o filosòfic (a l'alumne se li entreguen dos opcions de la matèria triada i d'elles en tria una), anàlisi d'un text d'un idioma estranger i anàlisi i comprensió d'un text en valencià i anàlisi i comprensió d'un text en castellà.

-El segon bloc és de caràcter específic, i es refereix a les tres matèries pròpies de cada modalitat de Batxillerat. Dos d'estes matèries estan vinculades a la via d'accés, i la tercera la tria l'estudiant entre les pròpies de la modalitat. Cadascun d'estos exercicis té una duració d'una hora i mitja, però la comissió podrà ampliar la durada d'algunes matèries com ara dibuix que implica més temps. Si un estudiant ha cursat la doble via, té l'opció de presentar-se a les proves per la doble via, en eixe cas l'estudiant s'examina de les quatre matèries vinculades a les dos vies d'accés.

Els resultats

Hi ha un màxim de quatre oportunitats per tal de superar la selectivitat, però un vegada l'has aprovat pots presentar-te les vegades que vulgues per pujar la nota, si esta no és suficient per accedir als estudis que vols fer. Si et presentes a pujar nota i tens pitjors resultats, es conserva la primera nota aprovada.

Els exàmens els corregeixen al 50 per 100 especialistes de la Universitat i professors de Secundària (estos mai corregiran exercicis dels alumnes del seu centre).

A més si un estudiant no esta d'acord amb alguna de les seues qualificacions, pot sol·licitar una revisió d'examen (suposa una segon correcció) o una reclamació sobre la qualificació (és una

sol·licitud de comprovació d'errades, que no implica disminució en la nota). En els dos casos el termini és de tres dies a partir de la publicació dels resultats.

Per tal de superar la Selectivitat (PAAU) s'ha d'obtindre al menys un 4 en la qualificació global i un 5 en la definitiva (que s'obté de la suma del 40% de la selectivitat i el 60% de l'expedient de Batxiller). Per tant, en la nota final que és la que et permetrà l'accés a la universitat té més pes la teua trajectòria acadèmica en l'institut que la nota de la prova d'accés.

Algunes indicacions per afrontar els exàmens de les PAAU

Algunes indicacions per afrontar els exàmens de les PAAU

-No deixes l'estudi per al final, ves repassant a diari el que dones en l'institut al llarg del curs,

-No deixes temes sense estudiar pensant que no eixiran en l'examen,

-Fes descansos curts cada hora o hora i mitja per relaxar la ment,

-Has de tenir cura de l'alimentació i el descans,

-Intenta mantenir una actitud positiva i desconnectar en moments d'oci amb activitats esportives o a l'aire lliure,

-Elimina la tensió del dia abans de l'examen, dormint prou hores la nit anterior,

-Arriba puntual a les proves, i no oblidis portar el teu DNI i el reguard de les tasses de matriculació a les PAAU,

-Una vegada en l'examen presta atenció a l'enunciat de les preguntes,

-Procura escriure amb lletra clara i utilitzar un vocabulari adequat, no oblidis repassar l'examen abans d'entregar-lo,

-Recorda apegar les etiquetes autoadhesives en cada exercici.

Que tingues molta sort!!

L'experiència de tres alumnes

El dimecres passat dia 30 de maig, un grup d'estudiants de l'IES Jaume I de Borriana vam viatjar fins a Estrasbourg (França). Havíem guanyat un premi europeu.

Quan vam arribar a l'aeroport de Frankfurt (Alemanya), deprés de dos hores de viatge, vam haver d'esperar quatre hores perquè el xofer no va arribar a temps. Però l'espera valia la pena! Finalment vam pujar a l'autobús i vam arribar a l'hotel.

Tot era molt ràpid! Més ràpid que de costum. Havíem d'estar amanides en poc de temps per anar al parlament europeu.

Com que no enteníem quasi l'idioma, les rialles, al principi, eren abundants. Però, de sobte, vam comprendre com és

d'important aprendre idiomes. A més a més els nostres: els europeus. També va ser enriquidor conèixer molta gent de diferents països.

Al dia següent vam anar a l'Europa Park, i encara plovent van pujar a totes les atraccions que vam poder. Per la vesprada la majoria van anar a l'hotel per a dutxar-se i alguns van passejar pel centre de la ciutat.

Per cert, era molt bonica i diferent a allò que estem acostumats tots nosaltres: hi ha un riu dins de la ciutat, moltes plantes adornen els carrers, molts arbres donant una visió quasi màgica... La nit va ser molt divertida.

El quart dia tocava anar a vore la Selva Negra i el Llac Titisee. Va ser un dia pre-

ciós i amb una gran quantitat de fotos. A més vam pujar en un vaixell per acostar-nos a les cascades del riu Rin. Vam dinar en un restaurant típic. El menjar era molt bo. Eixa nit va ser l'última. Per això va ser una mica mogudeta, però... (són coses nostres).

L'últim dia ens vam alçar prompte per agafar l'autobús i arribar bé a l'aeroport. Després vam tornar a casa.

Aquesta és la nostra història. Únicament volíem animar a altres companys per a altres anys i agrair als nostres professors l'experiència que ens han donat. Sense ells res no haguera ocorregut. Gràcies de veres.

Olga, Elena i Cristina, 2 ESO A

Cambio del colegio al instituto

Venir al instituto ha sido un cambio bastante grande en muchas cosas y, en general, creo que me gusta un poco más por la libertad que en el colegio no teníamos.

Tenemos más profesores y cuesta un poco acostumbrarse a las formas diferentes que tienen de dar clase. Nos controlan menos que en el colegio pero exigen mucho más, pero eso es también depende del profesor.

El horario ha cambiado totalmente, ya que tenemos toda la tarde libre y nos organizamos mejor todo el trabajo y las actividades, y si nos da tiempo, miramos la tele, nos conectamos al Messenger...

El comportamiento de los alumnos muchas veces es penoso cuando estamos todos juntos en clase, porque algunos de ellos no quieren estudiar y los otros, que hablamos demasiado, pues no solemos dejar dar la clase en paz al profesor.

Por eso, la disciplina es más fuerte que en la escuela y en ocasiones se producen expulsiones y castigos.

El ambiente entre los alumnos no es como en el cole, ya que hay alumnos mayores que fuera del instituto hacen cosas de su edad (como por ejemplo fumar, ligar), aunque no todos los mayores son iguales.

Hay mucha diferencia en las actividades extraescolares porque en el colegio

nos organizan y todos los niños participamos en los bailes, teatros y en otras actividades.

En mi opinión, en el instituto estamos aprendiendo a comprender a los compañeros y las situaciones nuevas que tenemos que vivir cada día.

Yo me hubiera quedado dos añitos más en el colegio, pero este cambio nos hará madurar.

Mercé Ros Sanjuán, 1 ESO B

Cartas de amor

Son muchas las ocasiones en las que los profesores nos quejamos de que los alumnos no saben escribir; aunque, son pocas las veces que reflexionamos sobre la responsabilidad que tenemos nosotros respecto a este aprendizaje. Los alumnos no saben escribir porque los profesores no les enseñamos a ello, entre otras cosas porque es difícil compaginar la didáctica de la expresión escrita con la enseñanza del libro del texto o con la treintena de alumnos que podemos tener

por clase. Además, es complicado buscar temas que puedan interesarles y que les estimulen a escribir y a componer un texto. Y, en este sentido, es necesario que los profesores tomemos conciencia de que los temas que más llaman la atención a los alumnos no tienen porque coincidir que los que nos interesan a nosotros. Os ofrecemos a continuación la opinión de algunos alumnos sobre una experiencia realizada en 1º de ESO, a propósito del día de San Valentín.

Cartas de amor Isabel Puig Lecha, 1 ESO B

Días antes del día de San Valentín, la profesora de castellano nos dijo que íbamos a hacer una actividad sobre San Valentín. Teníamos que escribir cartas de amor o amistad y luego meterlas en la caja que ella había traído. El día de San Valentín las repartimos a sus destinatarios. Lo primero que hicimos ese día fue repartir las cartas, todos estábamos impacientes.

A mí me gustó mucho, así nos dimos cuenta de lo importante que era expresar nuestros sentimientos, ya que nuestra profesora nos hizo comprender que no sólo había que expresar nuestros sentimientos ese día, lo importante era abrir nuestro corazón durante los 365 días del año.

Cartas de San Valentín Tania Torres Sánchez, 1 ESO C

La actividad de las cartas de San Valentín creo que estuvo muy bien y sirvió para retomar viejas amistades o reforzar las amistades que ya teníamos. Porque en las cartas expresábamos todo lo que sentíamos y se lo demostrábamos a las personas que las tenían que recibir.

Todas las cartas que yo envié fueron muy sinceras y se las envié a la gente que yo quería mucho, como a mis amigos/as y así pude reforzar mis amistades. Yo también sentí que las cartas que a mí me enviaban eran de mis verdaderos amigos porque eran los que se habían acordado de mí. La actividad tuvo un fin muy bonito y me encantaría que todos los años se repitiese.

Cartas de amor y de amistad. Sara Roig, 1 ESO A

Nuestra maestra nos mandó un trabajo voluntario para el día de San Valentín, que consistía en hacer caratas de amor o de amistad. A mí este trabajo me gustó mucho, porque me ayudó a reconciliarme con una amiga. Yo también pienso que estuvo muy bien mandarnos ese trabajo, porque a pesar de que la maestra tenía que leer los trabajos, por si acaso había alguna carta ofensiva, yo sé de mucha gente que se declaró a otra tanto chicos como chicas.

Os recomendamos AA. VV. 99 Cartas de amor, Editorial Debolsillo. Una romántica antología de las más bellas cartas de amor de todos los tiempos. Desde Sthendal a Goethe.

Els escolars de Les Alqueries continuen en barracons

El municipi de Les Alqueries no té escola des de fa tres anys. Els alumnes d'infantil, primària i primer cicle de secundària acudixen cada dia a les aules prefabricades o barracons que estan instal·lats al pati de l'antiga escola.

Eva Sifre, LES ALQUERIES - El divendres 17 de novembre de 2006 tota la comunitat escolar (pares i mares d'alumnes, mestres, xiquets i xiquetes i membres

de l'ajuntament) es va manifestar al pati de l'escola per a demanar una escola digna i de qualitat per als seus fills.

L'Ajuntament, després de fer les gestions que li corresponien (cedir el terreny i urbanitzar-lo) s'ha sumat a la proposta iniciada pels pares i mares per a demanar a l'administració una ràpida solució. Aquesta és la primera de les múltiples protestes que pensen dur a terme els propers mesos (manifestacions al pati de l'escola,

denúncia en totes les entrades i eixides del poble, llaços verds en totes les finestres on hi ha xiquets, pancarta de denúncia a l'ajuntament...), i que aniran acompanyades de comunicats a la premsa per tal d'aconseguir una ràpida resposta per part de l'administració.

Primera jornada de convivència

CÉSAR RUBIO CAPELLA, Vicedirector i professor de Música

El dia 4 d'abril fou una jornada de festa dins de l'institut; una festa plena de significat: la convivència. Prenent com a marc el contingut del Reglament de Règim Intern, vam dur a terme tot un seguit d'activitats que pretenien fomentar la idea de la convivència. A través de tallers on calia el treball en equip i la capacitat creativa, com ara els de lutheria (construcció artesana d'instruments musicals) de Llorenç i del Tio Canya, el taller de poesia de Merche, el taller de pintura mural i el de taquilles de Mónica o el taller de ceràmica d'Àngel Igual.

D'altra banda, alhora que gaudíem del nostre bagatge cultural amb les nostres danses tradicionals gràcies a la col·laboració desinteressada de dansaires del Grup de Danses l'Arenilla, també compartírem l'aportació d'altres cultures que deixaven

de resultar-nos estranyes a través de la música: és el cal del taller de músiques del món organitzat Xavi Piquer, el taller de percussió africana de Kuami o l'art de la capoeira.

Un altre eix de les activitats ens portà a compartir coneixements: de l'estimat company Roberto Roselló vam aprendre els noms dels nostres veïns silenciosos més encisadors: els nombrosos arbres i altres plantes que envolten l'edifici de l'institut. L'acadèmic i també company Josep Palomero fou l'encarregat d'obrir-nos els ulls vers la diversitat lingüística europea en una conferència que mostrava la pluralitat com una font d'enriquiment cultural. Finalment, els i les alumnes més majors escoltaren i participaren de la conferència sobre "Ètica i convivència" preparada pel representant de l'AMPA en el

nostre Consell escolar i professor de la Universitat Jaume I de Castelló Domingo García Marzá.

El contingut del nostre marc normatiu, el Reglament de Règim Intern, que en aquell moment es trobava en procés de revisió, va estar treballat per tots i els alumnes, els quals, a través del concurs relacionat amb el tema (el Gran Trivial dissenyat i elaborat pel professor Fermín Silvestre, expert com pocs en concursos de tota mena), tingueren una primera informació general de quins són els seus drets i deures.

Manifestem el nostre desig de totnar a dur a terme en el curs vinent una nova Jornada per la Convivència, ja que considerem que aquesta idea hauria de ser un contingut vertebrador de tota la nostra tasca educativa.

ROSABEL | TALLER: LA RESOLUCIÓ DE CONFLICTES POT SER DIVERTIDA?

Resolució de conflictes mitjançant el teatre

Els conflictes naixen de la diversitat de personalitats, cadascú té una escala de valors i una forma de veure les coses diferents dels altres, és per tant un element enriquidor si decidim resoldre'ls de forma pacífica i tenim com a objectiu la fórmula: jo guanyo, tu guanyes.

Amb aquesta reflexió vam començar el taller. La cara era de sorpresa barrejada amb un poc d'incrèdilitat (No ens han educat per a resoldre conflictes i sempre associem el conflicte amb la violència). Després vam fer un esquema en la pissarra en el qual enumeràvem els punts que havíem de dur a terme per a poder resoldre un conflicte de manera positiva.

Però, per a divertir-nos fent-lo i no quedar-nos en la teoria, vam passar a la pràctica i vam aprendre els conceptes jugant, entre altres, a estos jocs:

Les ulleres de sol

Tenim 6 o 7 ulleres de sol i, segons

quines ens posem, veiem la vida d'una manera o d'una altra. Els alumnes se les van anar posant d'una en una: si es posaven les de l'optimisme, interpretaven que veien la vida de forma optimista, i el mateix amb la inseguretat, etc. Amb aquest exercici van aprendre que totes les coses de la vida depenen del punt de vista amb què ho encarem, per tant, si el que volem és resoldre un conflicte de forma pacífica hem de tindre una visió positiva.

Autoestima

Un dels alumnes eixia al mig de la classe. Cadascun dels seus companys o companyes havia de dir una qualitat positiva d'aquest. L'anècdota va ser que, sorprenentment, es van anar emocionant i es deien les qualitats cridant tant fort que el professorat que hi havia fora de l'aula pensava que estava passant alguna cosa dolenta, quan era tot el contrari.

Els alumnes s'ho van passar bé, encara

que els va faltar un poc de temps per a desinhibir-se, però allí va quedar una petita llavoreta. Ara és feina de tots i totes els que ens dediquem d'alguna manera a l'educació seguir regant aquesta llavoreta, sobretot amb l'exemple i amb una gran dosi de la paciència necessària, ja que no tots els conflictes es resolen ràpidament, però la constància i la visió positiva ens pot dur a un món millor i més amigable.

Ja ho va dir un dia Mahatma Gandhi: *Ull per ull i el món es quedara cec.*

RECULL POÈTIC

EL PIANO

Oh, piano!
Quina dolçor sempre que escolte
la teua melòdica cançó!
Em fa accelerar el meu cor
en escoltar el teu so.
I en una nit de foscor i fredor,
Tu em dones la teua calor.

Anna Mateo, 2 ESO B

LA TARDOR

De color marró s'omplen els carrers,
la pluja s'apropia del cel,
la tristor envaeix el cor,
els enamorats perden l'amor
i tot perquè arriba la tardor.

Victoria Morgade, 2 ESO B

AQUELL AMOR

Recorde, tot just
aquesta cara, aquestos llavis.
Que bonics els teus ulls
d'un color blau cel!

Recorde -ja ignorava que encara ho
recordés-
aquesta olor de roses roges, d'amor,
de l'alegria que transmeties.

I a tu, amor, et recorde,
recorde aquell amor de tan lluny,
quan jo vaig fugir dels teus abraços.
I aquest record he de posar-lo
vora aquest cor ple d'amor.

María Piqueras, 2 ESO B

ENDEVINALLES

Corre molt pel món
i és un "malfainerot".
Busca tot per l'olor
i guarda la casa amb lluna i sol.

el sogre

2 ESO D

Tan grande como un pepino y da voces
en medio del camino ¿qué es?

el cencerro de las vacas

Juanma

Com que sóc un clarí molt net
de la boca a l'esquelet,
m'ensabone cada dia
la lluenta anatomia:
no voldria que un barrut
pogués dir-me "claribrut".

el clarinet

Miquel DescLOT

Va al campo y no come, va al río y no
bebe, y cantando se mantiene ¿qué es?

el cencerro de las vacas

Juanma

Una senyora llarga i verda,
que esvara per la terra,
busca les preses amb llengua
i canvia la pell sobre l'herba.

la serp

2 ESO D

Pega bots com un baló
i se submergix com un caragol.
Menja peix com un pingüí
quan va amb els amics.

el dofí

2 ESO D

No es troba en el món
ningú més presumit.
No es lleva l'es mòquing
ni per a dormir.

el pingüí

Marc Granell

La bruixa que no sabia riure

Fa temps, hi havia una vegada un poble molt menut i envoltat de muntanyes, on vivia una bruixa malt roïna. Un hivern que va fer molt de fred, el poble va quedar incomunitat. Tan sols la bruixa estava contenta i cada dia, de bon matí, barrejava pocions per fer un encanteri ben dolent.

Finalment, va inventar una pols que, si s'escampava per l'aire, es ficava als ulls dels xiquets i els feia plorar.

Al cap de poques hores, tots els xiquets del poble ploraven sense parar. Els pares van començar a preparar infusions de camamilla i altres herbes inútilment. A algú se li va ocórrer que si explicaven acudits, potser riurien i pararien de plorar, però això tampoc va donar bon resultat.

Com que ni els acudits ni les infusions de camamilla funcionaven, van provar a comprar-los joguines, preparar-los els seus dinars, sopars i postres preferits, però res funcionava, els xiquets seguien plorant desconsoladament. La gent del poble no sabia què fer. Un matí, quan el temporal es va calmar i els camins cap al poble ja s'o-brien, va arribar un carro dins del qual hi havia una bruixa blanca que, només en escoltar la història, va explicar que ella podria ajudar-los. Al principi no es fiaven d'ella, però passaven els dies i veien que no era dolenta.

Un dia, un pastor va veure la bruixa blanca agafant flors i herbes per a preparar una poció per a la bruixa roïna.

Una setmana després, la bruixa blanca pujà dalt d'un turó i, es va posar a dir unes paraules. De sobte, una gran llum blanca va sobrevolar tot el poble fins arribar al lloc on estava la bruixa roïna, que llavors es va posar a plorar perquè li va rebotar tot el mal que li havia fet als xiquets. Després que el poble li agrairia mil vegades, la bruixa blanca va seguir el seu camí.

Cada matí la bruixa plorava; no va tornar a fer res més. I tot el poble va viure feliç. I conte contat ja s'ha acabat...

Judith Campayo
2 ESO B

Héroes de papel

DAVID FERRIS, Matemàtiques

Me animo a escribir estas líneas siendo consciente de que el cómic no vive sus mejores momentos. Es cierto, Ni en lo tocante a las ventas ni en lo relacionado con la calidad de sus autores se puede hablar posiblemente de un prometedor futuro. Pero no todo está perdido. La diversidad de lo publicado hace todavía posible que nos encontremos con joyas (algunas sin pulir) entre las que me gustaría destacar algunos títulos. Os animo a que las busquéis en esas "raras bibliotecas" que todavía consideran algo más que simples tebeos para

bre el cómic español en los años cincuenta y sesenta. Otros títulos son *Wachtmen*, *V de vendetta*, *Akira*, *Sin City*, *Miracleman*, *Hellboy*, *The Sandman*,

Astrocity y *Planetary*.

También estos héroes de papel han saltado de formato. Son muchas las veces que una historia de un cómic ha pasado al cine. De todos es conocida la última: 300. Gracias a las nuevas tecnologías digitales nada es imposible para el cine.

A estas alturas del texto es lógico preguntarnos dónde y cuándo surge el cómic. Existen muchas webs que nos hablan de todo esto. En los años veinte el cine estaba en estado embrionario. Las posibilidades eran escasas en lo referente a la técnica y a la calidad de imagen, pero la mente de los guionistas estaba repleta de fantásticas historias que contar. Era la manera más barata de asociar a una buena historia unas imágenes, la de plasmarla en un papel. Las técnicas de impresión eran toscas, pero mucho mejores que las del cine de entonces. En este contexto nace el cómic, que en principio se limitaba a narrar batallas o cuentos de miedo.

Será en los cuarenta cuando aparezcan los primeros SUPERHÉROES. También

este género está relacionado de manera indivisible con el mundo del cómic.

El cómic es arte por tres euros, algo bastante extraño donde sólo por ver un cuadro en un museo ya te cobran. El cómic puede ser un libro con viñetas, ya que algunos guiones son dignos del mejor escritor de *best-sellers*.

Para acabar, si estáis interesados por el cómic no dejéis que la rara fobia española a este entrañable género os manipule. En otros países europeos como Francia o Alemania los artistas de cómic están bastante bien considerados en el mundillo del arte, por no decirlos del prestigio de que disfrutan en USA.

Los héroes del cómic acompañan a los novatos lectores, generación tras generación. Fieles a esos primeros descubrimientos, los lectores asiduos leen con avidez las aventuras de héroes adultos.

Así que, si cuando estás leyendo un cómic algún "sabioncillo" te dice que eso es para niños, tienes mi permiso para que, como mínimo, le digas que se meta en sus asuntos. El cómic es mucho más que tíos en pijama pegando leches con su superfuerza, si bien he de confesaros que el que escribió estas líneas aprendió a leer con los cómics de Spiderman.

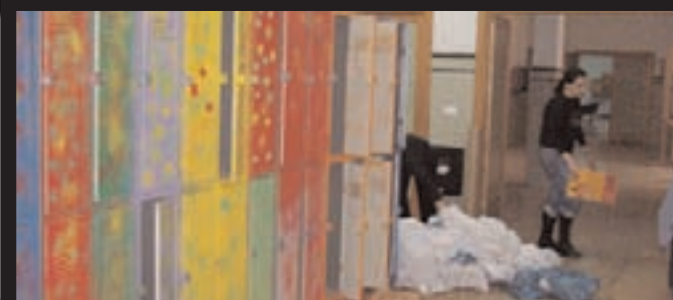

niños los cómics.

Títulos conocidos y que unen generaciones de lectores son por ejemplo la revista infantil *TBO*. De ahí toma el nom-

Web recomendada para saber más sobre la historia del cómic:

<http://www.todohistorietas.com.ar>

Per Angel Lin, 1 ESO B

Invasió a la Terra

(segona part)

Per Àngel Lin, 1 ESO B

Diamante de sangre

Títol original: Blood diamond

Director: Edward Zwick

Guió: Charles Leavitt

Música: James Newton Howard

Fotografia: Eduardo Serra

Gènere: Thriller d'aventures

Duració: 147'

Repartiment: Leonardo DiCaprio, Djimon Hounsou, Jennifer Connelly, Arnold Vosloo, Jimi Mistry, Stephen Collins

*Valoració: ***

Valoracions: 0=dolenta
*=fluixa
**=correcta
***=bona
****=molt bona
*****=obra mestra

Últimament hi ha moltes pel·lícules sobre l'Àfrica (*Hotel Rwanda*, *El jardinero fiel*, *Disparando a perros*, etc.). La que ens ocupa és un thriller d'aventures que denuncia les atrocitats portades a terme per aconseguir xiquets soldats i diamants amb els quals finançar guerres.

Una bona finalitat (la de denunciar-ho, vull dir). A més, és entretinguda, està ben rodada i tots els actors estan molt bé en els seus papers. No m'ha semblat tan notable com deien les crítiques i avançaven els tràilers però m'ha agradat. El problema es troba en què és tan extremament (i de vegades excessivament) dura que veure-la sencera és vertaderament difícil, i també en que el director posa tant d'èmfasi en la crítica (cosa que, repetisc, em sembla molt bé) que de vegades se li'n va de les mans el nivell de violència gràfica (que no gratuïta). No obstant, és interessant.

Marc Jarques García
2n de Batxillerat

Borat

Títol original: Borat: Cultural Learnings of America for Make Benefit Glorious Nation of Kazakhstan

Director: Larry Cohen

Guió: S.B. Cohen, A. Hines, P. Baynham i D. Mazer

Música: Erran Baron Cohen

Fotografia: Luke Geissburger i Anthony Hardwick

Gènere: Comèdia

Duració: 80'

Repartiment: Sacha Baron Cohen, Ken Davitian, Pamela Anderson

*Valoració: ***

Encara que ens la venguen com a tal, Borat no és exactament una comèdia, sinó un experiment consistent a mostrar el que podríem anomenar "l'altra cara d'Amèrica", fent passar un actor per un periodista que fa un documental sobre el país i que vaja relacionant-se amb persones que ignoren que en realitat es tracta d'una pel·lícula per a veure com reaccionen. Així, es mescla la filmació del fals documental amb les reaccions de la gent davant les preguntes, l'aspecte, els hàbits i les rucades d'en Borat que van des de fer comentaris masculistes en una reunió de feministes a anar a un rodeo a recolzar la guerra d'Irak. Estranya i curiosa.

Marc Jarques García, 2n de Batxillerat

300

Títol original: 300

Director: Zack Snyder

Guió: Zack Snyder, Kurt Johnstad i Michael Gordon

Música: Tyler Bates

Fotografia: Larry Fong

Gènere: Acció

Duració: 117'

Repartiment: Gerard Butler, Lena Headey, David Wenham,

Dominic West, Rodrigo Santoro.

Valoració: ***

Impresionant recreació de la batalla de les Termòpiles basada en el còmic de Frank Miller, en la que el director (Zack Snyder, el mateix d'Amanecer de los muertos) fa una utilització excel·lent i sorprenent de les càmeres lentes, la banda sonora anacrònica, les escenes de masses, les lluites, la galeria cromàtica i la veu en off (que conta la història com una llegenda), transformant la pel·lícula en general i les escenes d'acció en particular en una cosa mai vista. Els diàlegs són generalment escassos però bons. Qui vagi a veure-la, no només comprovarà que té un doble fons (per una part, la forma és el fons, però hi ha més), sinó també que, encara que els espectadors acaben la projecció xops de sang, probablement poques vegades ha merescut tant la pena pagar eixe peatge.

Marc Jaques García

2n de Batxillerat

Charlie y la fábrica de chocolate

Charlie era un muchacho que un día encontró 50 peniques y se compró dos chocolatinas. En la segunda chocolatina estaba el último billete dorado. El billete te permitía visitar la fábrica de chocolate. Los otros niños afortunados eran. Augustus Gloop, Veruca Salt, Mike Tévé y Violet Beauregarde. Ellos fueron a visitar la fábrica. Charlie fue con su abuelo Joe y los otros fueron con sus padres. Allí fueron pasando por diferentes salas, a todos les acabó pasando algo. Se quedó charlie sólo. El señor Wonka decidió regalarle la fábrica. Él necesitaba a alguien responsable que se ocupara de la fábrica cuando se hiciera mayor. Me ha gustado mucho. Ha sido muy entretenido e interesante. Sobre todo lo que más me ha gustado ha sido cuando van desapareciendo los diferentes personajes. Pienso que desaparecen por cosas muy interesantes.

Mar Salas García, 1 ESO B

Diario de un skin

Per escriure aquest llibre Antonio Salas, pseudònim utilitzat per un periodista d'investigació, ha estat tot un any infiltrat en el moviment neonazi espanyol. *Diario de un skin* és la confessió de qui ha aconseguit infiltrar-se sense que ningú se n'adonara en un lloc tan perillós com és el món neonazi.

Només amb una càmera amagada i baix una falsa identitat va aconseguir ser un skinhead i viure des de dins tot el que passava. Es va infiltrar en actes violents, penyes d'equips de futbol i aliances en grups internacionals a través d'internet. Ha de mantindre l'anonimat perquè ha rebut nombroses amenaces de mort pel que ha aconseguit, estar quasi un any infiltrat i després contar-ho tot en un llibre.

El que més podríem destacar és que un cap rapat es caracteritza pels tatuatges neonazis que porta i ens diu que és una manera de marcar el compromís amb el moviment; també ens parla d'anuncis comercials nazis com el que es pot veure a la revista Super hinchas de dos xiquets skinheads fent un pacte de sang, de sopars d'una germanada de Saragossa en què ens diu noms i cognoms de tots els de la foto i afegix "poco antes de morir", i baix hi ha una altra d'una festa nazi a Saragossa.

També hi ha dos fotos de dos grups de skingirls i skinheads en els quals Antonio tingué contacte en la infiltració, ens diu la direcció del grup B&H en el carrer Montecarmelo (Saragossa), la imatge del local on es feien concerts clandestins, anà a un concert en el local 7 muelles on tocaven un grup integrat per components d'Ultrasur, penya radical del Real Madrid, i també un grup xilè, Odal Sieg, del que destaca és el cantant campió de kinboxin d'Amèrica.

Ens ensenya una foto d'Àlex López, president del moviment Patria Nueva Sociedad i organitzador del congrés de nazis internacional de Xile, Ernesto Lutz, líder del Moviment Nazi xilè, que té una bona relació amb els grups neonazis espanyols i amb els fundadors del Ku Kux Klan a Galícia. Ens parla de l'Aliança per la Unitat Nacional en Madrid en què, junt als germans Ynestrilla, apareix Eduardo A., líder de Patria Jove, ens diu d'un congrés Tradición Tierra y Etnia celebrat a Eulalia de Gállego encapçalats pel pensador neonazi rus Alexander Duguin.

També ens parla de les infiltracions com la de la revista Handschar, que és una publicació nazi islàmica dirigida pel professor José Ríos Camacho, i dibuixos fets per neonazis femenines que lideren el grup Edelweiss. Conta que en uns locals com la cerveseria El Refugio, al costat del Santiago Bernabéu, que és punt de trobada per als Ultrasur, i la cerveseria Drakkar, on es fiquen a la venda productes dels Ultrasur, i la llibreria Europa en Barcelona, que ha sigut atacada pel moviment antifascista català en repetides ocasions. En el llibre ens conta que el Madrid trac-

ta molt bé als Ultrasur pagant-los sopars, autobusos per a què vagen als partits, etc., i ens ensenya fotos dedicades a un ultra pel ja ex-president Ramon Mendoza, i fotos de Raül, el capità del Madrid i de la selecció espanyola, i Figo, entre d'altres, posant en articles neonazis. També ens conta que han aplegat a oferir-li molts diners per tal de pegar pallises a gent de una altra ètnia. També havia de ficar-se musculós i aprendre lletres de cançons de grups neonazis com per exemple:

*¡Al arma, al arma, al arma!
Soy fascista, el terror del progresista.
Llevaremos la victoria a todas partes.
Porque el coraje no nos faltará.
Y gritaremos fuerte, fuerte,
defendemos nuestra libertad...*

La meua opinió és que hem d'acabar amb tots els moviments racistes de tot el món i viure tots com fa molts anys, en harmonia i tranquil·litat, tots com a germans.

Santiago Claramonte Rico, 4 ESO PDC

Aula de lectura: potenciar el plaer de llegir

ROSA PUCHOL ABELLA, Valencià

La lectura és un instrument fonamental per al desenvolupament personal, així com una competència bàsica que requereix un llarg procés en el qual es veuen implicats la família, el centre docent i la societat. Per formar lectors hem de ser conscients que necessitem unes condicions adequades i uns espais que permeten la lectura, a més de dissenyar un pla d'activitats que fomenten l'ús.

Encara que els índexs de lectura han millorat, estem en una societat que no és lectora i a més l'adolescència és el moment crític en què molts xics i xiques abandonen l'hàbit de llegir que han après a l'escola, per tant, és una responsabilitat nostra com a docents transmetre la màgia de la lectura i hem de ser hàbils establint plans lectors que acosten el nostre alumnat al llibre no tant com una obligació sinó com un gaudiment.

Podem establir dues classes de lectura: la lectura personal lliure i voluntària, és a dir, la lectura per plaer. I la lectura escolar, que són les lectures obligatòries del curs

que formen part de l'àmbit docent. Aquesta lectura obligatòria comparteix unes característiques com ara:

1. És una lectura comuna dels alumnes de cada curs

2. Està dins d'una llista limitada d'obres preparada pel departament que les ha seleccionades prèviament

3. Hi ha un control en finalitzar la lectura per comprovar que s'ha llegit.

4. Lectura complementària amb caràcter optatiu, encara que generalment compensada acadèmicament.

Ens hem de plantejar com a fer veure que la lectura ens obri a un ventall de possibilitats per millorar com a persones i per obrir-nos al món que ens envolta. Llegir ens ensenya a crear judicis i opinions pròpies i, per tant, és fonamental en el procés de desenvolupament i maduració personal. Hem d'oferir, per tant, més possibilitats d'elecció al nostre alumnat potenciant:

-L'intercanvi de lectures entre l'alumnat, establint el que s'anomena biblioteca oberta.

-La interdisciplinarietat entre els diferents departaments de llengües per tal que l'experiència resulte més profitosa i s'aconsegueix que tot gire a l'entorn de la lectura com a eina fonamental per treballar aquesta habilitat bàsica

-Fer presentacions dels llibres que han llegit i que el propi alumnat les valore, i saber així quin tipus de lectures els agrada més

-Realització de tertúlies literàries, acostant els autors i autores als centres docents

-L'ús de la biblioteca del centre perquè tinguin un espai concret per gaudir individualment de la lectura

-Participar en concursos literaris fent aportacions pròpies imitant autors que els hagen agradat.

Oferir un espai de lectura paral·lel a la lectura obligatòria pot afavorir actituds positives cap a la lectura, la qual cosa pot millorar l'actitud cap a l'obligatorietat de llegir, és una eina per tractar gustos personals i aproximar, per tant, el centre escolar al lector.

Estudi botànic de l'estany de la Vila (Borriana)

ROBERTO ROSELLÓ GIMENO, Biologia

Entre les novetats editorials amb què recentment s'ha enriquit la biblioteca de l'institut, volem ací destacar l'estudi botànic sobre el Clot de la Mare de Déu (antigament conegut com l'estany de la vila) realitzat pel professor del centre Robert Roselló, i editat pel Magnífic Ajuntament de Borriana.

El llibre és bàsicament un estudi científic sobre la vegetació i la flora del conegut Paratge Natural Municipal (reconegut i protegit per la legislació valenciana des del 2002). Conté detallada informació botànica i propostes i estratègies per a millorar la gestió del paratge.

Però en l'acurada edició s'ha procurat que el llibre puga ser utilitzat per qualsevol lector, raó per la qual n'hi ha moltes fotografies i esquemes els quals vos ajudaran a identificar visualment la flora del paratge.

De manera que el llibre és també una "guia de camp" que vos pot servir d'ajut en els vostres treballs escolars o, simplement, per a procurar-vos el gust per saber com es diu -o siga, què és- aquell arbre del Clot, o aquella broseta de floretes tan boniques que, d'ara endavant, ja no podreu dir que no tenen nom.

Adéu a Pepe Ferrer i a Alfonso Ferrada

Més que un adéu, diríem fins a una altra ocasió, ja que l'anterior regidor d'Educació Pepe Ferrer i l'alcalde anterior Alfonso Ferrada han decidit abandonar la vida política local. A vosaltres us devem el nostre estimat *tamagotxi*, que va costar quasi dotze mil euros. Gràcies per tot el que ens heu ajudat. Que tingueu sort.

Felicitacions als nous membres del consistori

Aprofitem l'ocasió per felicitar als nous membres de la corporació municipal. Primerament a l'alcalde, José Ramon Calpe, qui, amb tota certesa, ens ajudarà a agilitzar les gestions referents a la cessió de la parcel·la per a l'ampliació imminent de l'institut. També al nostre estimat Pedro Sancerni, representant de l'ajuntament en el Consell escolar de l'IES Jaume I, qui, tot i que és una persona amb una agenda molt plena, sempre ens ha respost quan hem necessitat la seua ajuda. Transmetem una salutació especial als nous regidors i regidores que s'incorporen a l'Ajuntament de Burriana, entre ells la nostra companya Maria José Safont. I lamentem des del fons del cor que Josep

Miquel Ros haja hagut d'abandonar l'ajuntament, ja que al llarg d'estos anys ha demostrat sobradament la seua vàlua com a persona i com a polític. Ànim i endavant, Josep Miquel!

Gràcies i enhorabona, Consuelo (alcaldessa d'Alqueries)

Enhorabona a Consuelo, l'alcaldessa del poble d'Alqueries, per la seua reelecció. I moltes gràcies tant a Consuelo com a Rosabel Benages per haver ajudat econòmicament el nostre institut, que també és el vostre.

AMPA, exemple de col·laboració

Gràcies, mares i pares de l'AMPA, per estar sempre al costat de l'institu i per ajudar-nos a dur a terme tantes iniciatives.

IES Jaume I

I l'agraïment més especial de tots va per a tota la comunitat educativa que conforma

l'institut Jaume I, professorat, alumnat, pares i mares i personal no docent, sense la col·laboració dels quals res del que ens proposem es podria dur endavant.

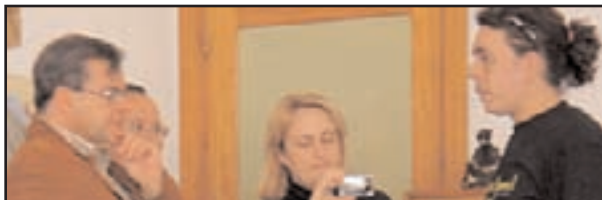
Antonio i Pilar, viviu en la nostra memòria

Tenim i tindrem present en la memòria el record d'Antonio Hidalgo, alumne de quart d'ESO, i de la nostra estimada companya, professora de Matemàtiques, Pilar Pitarch. *Requiescant in pace.*

NOTÍCIES D'ÚLTIMA HORA

Just abans de tancar l'edició acabem de saber que el nostre alumnat ha tornat a quedar, per **tercer any consecutiu**, guanyador i representant de la Comunitat Valenciana en el **concurs Euro-Scola**.

I un altre premi: l'alumnat de Manolo Vidal ha guanyat 1.600 euros en el **V Campionat Inter-escolar de futbol**.

CALENDARI EXTRAORDINARI D'ADMISSIÓ DE BATXILLERAT I DE CICLES FORMATIUS DE GRAU MITJÀ:

del 7 al 10 de setembre

CALENDARI EXTRAORDINARI D'ADMISSIÓ DE CICLES FORMATIUS DE GRAU SUPERIOR:

del 3 al 10 de setembre

DATES DE SELECTIVITAT (SETEMBRE):

12, 13 i 14 de setembre

